

for

vietnam

*nr 1 1971 årg. 6
pris kr. 1,50*

UTGITT AV SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM

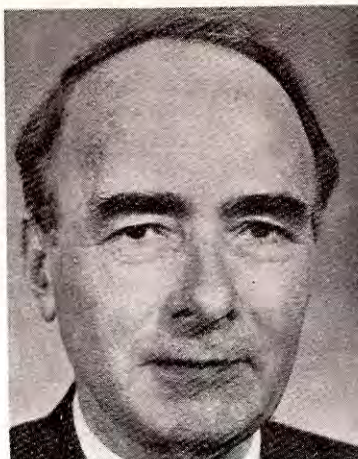

USA ut av Indo-Kina

Bryt med Saigon - anerkjenn DRV og PRR

I sin regjeringserklæring sier Bratteli: »Det vil bli tatt skritt med sikte på å opprette gjensidige diplomatiske forbindelser med Nord-Vietnam.» Dette er en handling vi anti-imperialister vil hilse med glede. Norge vil, hvis vedtaket går igjennom i Stortinget bli det første NATO-land som anerkjenner Nord-Vietnam. At dette betyr et slag i ansiktet på USA-imperialistene viser mishagsytringene som er kommet fra Washington.

Anerkjennelsen av et progressivt og folkevennlig styre i nord må imidlertid følges opp med anerkjennelse av Den Provisoriske Revolusjonære Regjeringa i Sør-Vietnam og brudd med Saigon-quislingene. Det er PRR som representerer folkets interesser — det er de som organiserer en demokratisk styreform og gjenoppbygginger i de frigjorte områdene.

Hvilken rolle spiller Saigon-juntaen? USA-imperialistene har i stadig større grad på grunn av vansker hjemme og på

slagmarken måttet la Saigon-tropper overta krigføringa. Det er disse leiesoldatene som utgjør aggressorene i Vietnam og Indo-Kina forøvrig. USA-imperialistene støtter opp med massiv flystøtte og bombing av Nord-Vietnam og frigjorte områder.

Det må være klart at det er nødvendig å bekjempe aggressorene som forutsetning for fred. Man kan ikke gjøre som Reiulf Steen ga uttrykk for i et intervju med Orientering 29/8-70: »Vi kan ikke ensidig ta stilling for den ene part.» Slikt betyr i realiteten en støtte til Saigon-juntaens leiemordere.

Den norske regjeringa må derfor for-dømme USA-imperialistenes forbryterske krigføring. Prøve å få anerkjent PRR og DRV. Bryte med Saigon og stenge deres kontor i Oslo.

Aksjons-enhet ?

Solkom har alltid sett på splittelsen i Vietnam-arbeidet i Norge som uheldig. Det skader arbeidet til støtte for de indo-kinesiske folk og tjener imperialistene.

Den 26/11-70 fikk splittelsen et midlertidig opphør. I en demonstrasjon mot gjenopptakinga av bombinga over Nord-Vietnam deltok alle organisasjoner som er involvert i Vietnam-arbeidet. Aksjons-enheten ble godt mottatt. Avis Nordlys (A) skrev: »Det som skjedde i Oslo torsdag kan være en begynnelse til et virkelig samarbeid som også kan bryte ned unødvendige barrikader på venstresida. Dette bør glede alle progressive krefter, og det bør mane til ny og økt innsats for Vietnam.»

BRUDD IGJEN

Senere har den lovende aksjonsenheten lidd tilbakeslag. Da Solkom organiserte opinionen i en demonstrasjon mot invasjonen i Laos ville ikke Vietnambevegelsen, AUF, Unge Venstre og NSU (Norsk Studentunion) delta. UV preserte at de ikke hadde innvendinger mot det politiske grunnlaget, men de ville ikke tiltre demonstrasjonen. De tre andre organisasjonene møtte ikke opp til det første kontaktmøtet. Til tross for gjentatte henvendelser, både muntlige og skriftlige, avsto de enhver diskusjon.

HVA SKJEDDE —

Allikevel gikk en av de største Vietnam-demonstrasjonene på lang tid gjennom (Forts. side 21 --)

Fellesuttalelse fra SFU og Solkom

Fellesuttalelse fra SF's UNGDOM og SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM. På et møte mellom representanter for landsstyret i Solkom og Sentralstyret i SF's Ungdom 19. desember ble denne fellesuttalelsen vedtatt:

Solidaritetskomiteen for Vietnam og SF's Ungdom støtter betingelsesløst den nasjonale frigjøringskamp i Indo-Kina under ledelse av FNL (Den nasjonale frigjøringsfront) og PRR (Den provisoriske revolusjonære regjering) i Sør-Vietnam, Neo Lao Haksat (Den nasjonale frigjøringsfront) i Laos og FUNK (Den forente frigjøringsfront) i Kambodsja. På samme måte støtter vi DRV (Den demokratiske republikken Vietnam)s forsvarskrig mot amerikansk terrorbombing. Vi anser frigjøringskampen for å være en anti-imperialistisk kamp, en kamp rettet mot den amerikanske imperialismen og dens medløperes forsøk på å undertrykke de indo-kinesiske folks nasjonale sjølrådrett, deres muligheter for bedre leveforhold og deres kultur. For å avdekke de virkelige årsaker til krigen i Indo-Kina er det derfor avgjørende viktig å gi det norske solidaritetsarbeidet et klart anti-imperialistisk innhold.

Selv om USA-imperialismen er de indo-kinesiske folks hovedfiende, har også Sovjet-lederne interesser i Indo-Kina, interesser de forsøker å ivareta ved å støtte Lon Nol-Sirik Matak-juntaen i Phnom Penh. Sovjet-lederne skader her direkte frigjøringskampen i Indo-Kina, selv om deres materielle støtte til FNL og DRV har vært til stor hjelp for det vietnamesiske folkets frigjøringskamp.

Norge er knyttet til den imperialistiske blokk gjennom militæralliansen NATO. Med hjemmel i våpenutleveringsavtaler har Norge sendt våpen til USA-imperialismens undertrykkelseskrig i Indo-Kina. Norge har »unnlatt å gå imot USA's krig i Vietnam. Vårt NATO-medlemskap hindrer oss i praksis å vise solidaritet». (Orientering 29/11). Å kjempe mot norsk NATO-medlemskap er således en del av Vietnamarbeidet og et ledd i kampen mot de indo-kinesiske og det norske folks felles fiende, USA-imperialismen.

En hovedoppgave for Vietnamarbeidet våren 1971 må være å samle en bredest mulig folkeopinion om kravet: Anerkjenn folkets regjeringer i Indo-Kina. Solidaritetskomiteen for Vietnam og SF's Ungdom vil arbeide målbevisst for å få dette kravet gjennomført. Vi vil støtte alle bestrebelser uansett utspring, på å gjennomføre dette kravet.

SF's Ungdom har på sitt landsmøte vedtatt å støtte Solidaritetskomiteens arbeid. SF's Ungdom støtter utelukkende Solidaritetskomiteen for Vietnam av de organisasjoner som driver Vietnamarbeid. Vi ser dette vedtak om støtte til Solidaritetskomiteen som en anti-imperialistisk enhetsfrontorganisasjon bygd på individuelt medlemskap. Det individuelle medlemskap gir alle aktivister den demokratiske retten til å delta i alt arbeid og være med på de politiske beslutningene. Aktivistprinsippet sikrer kontinuerlig arbeid, samtidig som denne organisasjonsform, når den blir riktig tillempet, gir den beste garanti for at fronten ikke blir

(Forts. side 30 --)

Gå med i det anti-imperialistiske frontarbeid

»Sør-Vietnamesiske styrker støttet av amerikanske bombefly og helikoptre invaderte i natt Laos.» Slik lød meldingene fra Indo-Kina først i februar. »Ikke utelukket med invasjon av Nord-Vietnam», uttalte president Nixon den 4. mars. I går var det Sør-Vietnam, så Kambodsja, nå Laos, i morgen Nord-Vietnam.

På ny viser USA-imperialistene at de ikke skyr noe middel for å tilfredsstille sin hunger etter andre folks rikdommer. Med suveren forakt for menneskeliv, for opinion, for internasjonale avtaler turer Nixon fram som han finner det for godt.

Her er det interessant å merke seg daværende utenriksminister Strays beklagelse over »utviklinga i Indo-Kina» og at »regjeringa stiller seg forsåvidt nøytral til konflikten i Indo-Kina.» Et lite nøytralitets-kyss til Nixon som denne sikkert forstår å verdsette; det har ikke vanket for mange i det siste.

Men de dager er forbi da man kunne ærklære seg nøytral til et folkemord. Enten bekjemper man imperialistene, eller så blir en deres offer. Noen tredje nøytral vei finnes ikke. Dette gjelder i Indo-Kina, i USA, i Norge. Dette gjelder hver enkelt av oss.

I Indo-Kina blir økt aggresjon møtt av ny motstand. Invasjonen av Kambodsja i mai i fjor førte til organiseringa av FUNK (Kambodsjas Nasjonale Enhetsfront) og regjeringa til prins Sihanouk. Ved årsskiftet hadde disse frigjort 90 % av landet. (H.Lindquist i Arbeiderbladet 14.12.70)

USA's undertrykkelseskrig har det siste året forandret karakter. Krigens føres på tre fronter (Sør-Vietnam, Kambodsja, Laos) av en betalt leiehær. Nixon har forpliktet seg til å trekke de amerikanske bakketropper ut, og han får heller ikke lov til å benytte bakkestyrker utenfor Sør-Vietnam. Stilt ovenfor frigjøringsbevegelsenes framgang og opposisjonen hjemme ser vi nå hans siste desperate sprell for å vinne Indo-Kina for imperialismen.

De indo-kinesiske folkene forutså denne utviklingen. I mars 1970 gikk de til en samordning av kampen og Den Indo-Kinesiske Enhetskonferansen danner i dag grunnlaget for deres utvidede motstand mot imperialistenes herjinger. (mer om dette kan leses i For Vietnams program-hefte 1971)

I takt med USA-imperialismens nederlag og motstandskampens framgang har solidaritetsarbeidet i Norge økt i omfang og politisk styrke. Opinionen har gang på gang presset Norges »offisielle og ansvarlige» politikere til å justere og revurdere

sitt syn på imperialistenes krigshandlinger i Indo-Kina. Strays nylige uttalelse ville vært utenkelig for ganske kort tid tilbake.

To eksempler fra 5–6 år tilbake skulle illustrere dette. Tidligere utenriksminister, arbeiderpartilederen H.Lange uttalte i forbindelse med AP-landsmøtet i 1965 at han aldri ville være med på noen anerkjennelse av »Vietcong» som han sa – selv ikke som forhandlingsdeltaker i eventuelle fredsforhandlinger. »En organisasjon som baserer sin virksomhet på systematisk terror mot sivilbefolkningen fortjener ingensomhelst anerkjennelse». På den andre siden uttrykte han sin »forståelse for den utaknemlige oppgave som Amerikas Forente Stater så og si er blitt tvunget til av historiske omstendigheter i retning av å ivareta av sikkerhetspolitiske hensyn i mange deler av verden, og ofte i situasjoner hvor en bare står ovenfor valg mellom i seg selv utilfredstillende alternativer».

Spørsmål: Fi kk dere spesiell undervisning i hvordan man skulle forhøre kvinner?

Svar: (Soldat Chick Onan om utdannelsen ved marinens flybase Beaufort, South Carolina).

Vi skulle kle av dem, få dem til å sprike med bena og stikke spisse stokker eller bajonetter opp i skjeden på dem. Vi fikk også voldta pikene så mye vi ville.

Vi lærte hvordan vi kunne åpne fosforbomber uten å detonere dem, og plassere fosforet der det gjorde mest vondt ... i øynene ... og i skjeden.»

Sitatene hentet fra Mark Lane: Ikke bare Song My, Fakkelt 1970.

B.Røyseland, tidl. formann i Stortingets utenrikskomite, som kaller seg selv kristen og liberal uttalte under en debatt om USA-bidrag til norsk forskning følgende: »... hr. Gustavsen seier at dei forskningstiltak som på denne måten får tilskott her i Norge, kan kome til å gangne Sambandsstatane sitt forsvar. Javel, eg er fult merksam på det – og det er i orden».

I denne forbindelse vil vi minne om hva Herold Agnew, leder for våpenavdelinga ved Los Alamos-laboratoriene i USA sa i 1967: »Grunnlaget for avansert teknologi er fornyelse, og intet er mer hemmende for fornyelsen enn å se at nye proukter ikke blir brukt, eller at de ikke kommer i

betraktning av forskjellige tåpelige grunner, deriblant verdensopinionen.» (Noam Chomsky: De nye mandariner, Pax 1970, s.26.)

Men hva var reaksjonen fra de samme kretser etter invasjonen i Laos i februar. Reiulf Steen, nest-direktør i AP-ledelsen, sa i Arbeiderbladet 19.2: »AP's standpunkt har lenge vært klart. (???? Red. anm.) Nå må den norske regjeringa i utvetydige vendinger overfor regjeringa i USA distansere seg fra den stadige opptrappinga av krigshandlingene.» I og med regjeringsskiftet ventet vi nå spent på de »utvetydige vendingene».

Venstre har også utviklet seg. Ifølge Dagbladet 10.2.71 har arbeidsutvalget i Venstres Landsstyre uttalt: »USA's politikk i Indo-Kina vil ytterligere skjerpe motsetningene mellom de rike og de fattige land i verdenssamfunnet.» Dette var andre toner.

Denne endringen i tonefall skyldes to ting. Først utviklingen i Indo-Kina, som klart har vist verden hva krigen gjelder. Det andre er solidaritetsarbeidet her i Norge. »Ansvarlige» politikere tør ikke lenger åpenlyst stå fram og forsvare aggresjonen. De må skjule seg bak ord som »nøytral» eller formulere en spak kritikk. Organisasjoner som tidligere sto på overnevnte standpunkt står i dag på Solkoms linje. Dette viser klart at hardt arbeid gir resultater og må være en spore til nye framstøt.

Oppgaven nå må være å formulere og arbeide for konkrete krav ovenfor den defensive »ansvarligheten».

ALLE kan delta i dette arbeidet. På arbeidsplassen eller hjemme. I fagforeninga, i bedriftsklubben, i gymnassamfunnet eller i politiske organisasjoner kan hver enkelt sette fram forslag om uttalelser som i klare ordelag krever at regjeringa fordømmer USA-imperialistenes krigshandlinger i Indo-Kina, som krever at Norge bryter alle forbindelser med Saigon-juntaen og anerkjenner PRR (Sør-Vietnams provisoriske revolusjonære regjering) og DRV (Republikken Nord-Vietnam) som folkets eneste representanter.

For ytterligere å styrke solidaritetsarbeidet kan en starte ei diskusjonsgruppe, en studiesirkel eller gå med i ei FNL-gruppe. Det finnes nå nærmere 70 stykker spredt ut over hele landet. Har du spørsmål eller ideer – ta kontakt med Solkom, Boks 558 Sentrum, Oslo 1.

Nixon-doktrinen er USAs nye strategi

Det er tradisjon at amerikanske presidenter skaffer seg en såkalt doktrine — et utgangspunkt for deres politikk. Så også med Nixon. Han har formulert et trepunkts-prinsipp for USA's utenrikspolitikk i 1970-åra, og han har fra sommeren 1969 fram til i dag føyd hauger av svada og forklaringer til trepunkts-skjelettet. Det er hele dette komplekset det siktes til når det tales om Nixon-doktrinen.

Nixon-tro kommentatorer og forstå-seg-på'ere har gitt doktrinen sin varme støtte. Den var noe fundamentalt nytt. Den var preget av mer politisk realisme og Nixons vilje til fred. Enkelte spredde et inntrykk av at USA hadde til hensikt å oppgi sine maktposisjoner i Asia og verden for øvrig.

Et nærmere studium av den «nye» Nixon sammenholdt med den siste utviklinga i Indo-Kina gir et ganske annet resultat. Bak Nixons nye fjes skjuler det seg en slu og beregnende hjerne som har til hensikt å opprettholde og utvide USA's økonomiske dynasti i verden — koste hva det koste vil. Nixon-doktrinen er USA-imperialismens «nye» strategi. En patent som liksom skal løse USA's vanskeligheter ute og hjemme.

1960-åra har vært et bedrøvelig tiår sett med USA-imperialismens øyne. Motsetningene mellom utbyttede folk og de amerikanske utbytterne er blitt tydeligere for stadig flere. Det er nærmest blitt umulig for en amerikansk politiker å reise på «vennskaps-besøk» til Latin-Amerika. Støtten der begrenser seg til overklassen og et nett betalte lakeier. Afrikanske politikere ser med stadig større skepsis på USA's såkalte «utviklingspolitikk». I USA's afrikanske høyborg Etiopia er det født en sterk frigjøringsbevegelse. I Midt-Østen har det palestinske folket reist seg mot staten Israel og de reaksjonære i Jordan, USA's støttespillere i dette oljerike området.

NIXON-DOKTRINENS BAKGRUNN

Tilbakeslagene i brennpunktet Sør-Vietnam har vi nevnt utallige ganger før. De kulminerte under Tet-offensiven i 1968 da FNL ga drømmen om amerikansk militær seier i Vietnam en endelig knekk. Giganten led et sjokkerende militært nederlag.

Vanskelighetene i USA med betalingsunderskudd, inflasjon, konkurser, streiker, stigende arbeidsløshet og en stadig voksende anti-krigsbevegelse blir inngående belyst annet sted i dette bladet.

I det vanligvis sindige og NATO-kontrollerte Europa hevet det seg enkelte røster mot USA's angrepskrig. Og etter-

Nixon m/juniorpartner Brandt

Japanske «selvforsvarsstryker» under trening

hvert som dokumentasjoner påviste at USA ikke vek tilbake for folkemord for å påtvinge Vietnam imperialistisk kontroll utviklet kritikken seg til massemotstand. Endog enkelte allierte regjeringer har funnet det nødvendig å heve en advarende pekefinger.

Over hele verden er det en høyst urovekkende utvikling for onkel Sam og hans planer.

Denne utviklinga var Nixons arv da han høsten 1968 ble valgt til amerikansk president. Den første tida som president gikk med til å sole seg i valgets stråler. Hans forgjengers ideer dominerte fremdeles utenrikspolitikken. Men ettersom det militære nederlag i Vietnam ble stadig klarere, de økonomiske vanskelighetene mer følelige og reaksjonen hjemme og ute sterkere, ble en forandring av politikken nødvendig.

Varslet om en ny vind kom under Nixons Asia-reise sommeren 1969. På Stillehavsoya Guam lanserte han en doktrine han begrunnet på følgende måte: «Vi har basert vår politikk på en vurdering av verden som den er, mer enn det den var for 25 år siden rett etter den andre

verdenskrigen. Mang en politikk som var riktig og nødvendig da — er avlegs i dag.» Selve doktrinen lyder slik i tre punkter: 1. Overholde alle traktatforpliktelser. 2. Beskytte hvis en atommakt truer en stat som er alliert med USA eller en stat hvis overleven betraktes som livsviktig for den amerikanske sikkerheten. 3. Militær og økonomisk hjelp til de allierte som ber om det.

NIXON-DOKTRINEN BETYR ØKT AGGRESJON

Av selve doktrinen er det ikke så mye å avlede. Men hovedtendensen er klar. USA akter fremdeles å spille rollen som verdenspoliti. De akter å opprettholde sitt internasjonale kontroll-nett og fortsatt gi lakei-land militær og økonomisk støtte. Det nye er at USA bare i helt spesielle tilfelle skal benytte egne soldater i et fremmed land.

Den delen av «ro og orden»-jobben skal overlates til betalte leiesoldater.

I februar 1970 la Nixon fram et tilskudd til doktrinen, en rapport rettet til kongressen med den prangende tittelen

»USA's utenrikspolitik i 70-åra — en ny fredsstrategi». Den nye strategien bygger på tre prinsipper: Partnerskap. Styrke. Forhandlingsvilje.

OPPTRAPPING AV JUNIORPARTNERE

Kort tolket: Nixon vil overlate en del av sitt imperialistiske kongerike til tro og kontrollerbare juniorpartnere for selv å slippe unna direkte militær aggresjon. USA må opprettholde sin militære styrke for å støtte opp under juniorpartnerne og holde kontroll med disse. Verdensopinionen og kritiske allierte skal kastes blå i øynene ved aktiv bruk av fredsprat og stadig vilje til forhandlinger når et såkalt fritt land er »truet av indre uro» eller »utsatt for aggresjon».

USA har ikke til hensikt å gi slipp på en bit av det området de kontrollerer frivillig. Nixons utenriksminister W. Rogers har formulert den nye politikken slik: »Vi har påtatt oss forpliktelser i Asia og vi akter også å oppfylle disse. Vi skal imidlertid forsøke å forandre noe på tonefallet, ikke virke så krigerske. Men det betyr ikke at vi har tenkt å trekke oss ut.»

Forandringen av tonefallet består i at amerikanerne utvider krigen i Indo-Kina, mens de begrunner enhver utvidelse med at det er for å sikre tilbaketrekkingen av amerikanske soldater og spare amerikanske liv. Videre at sør-vietnamesiske leiesoldater sendes til slaktebenken. Videre at krigsutvidelsene blir fulgt opp med pjuskete fredsforslag. Men motivet er tydelig. Imperialismen skal styrkes. Rogers sier det jo ganske klart selv... »vi har ikke tenkt å trekke oss ut». Og det er ganske betegnende at denne uttalelsen falt på et SEATO-møte i Bangkok kort tid før Nixon lanserte sin doktrine sommeren 1969. Først berolige sine frontkjemper. Så berolige verdensopinionen.

ROVDYRET OG SJAKALEN

Nixon-doktrinen forstår en best når en følger den i praksis. Et av de grelleste utslag er »vietnamiseringa», som også tas opp på bred basis annet sted i bladet. Likeledes de nevnte krigsutvidelsene og

Nixon-doktrinen innebærer at blodbadet utvides- asiater skal bekjempe asiater

avamerikaniseringa av aggresjonen. Et tredje trekk er opptrappinga og styrkinga av juniorpartnere. Og spesielt interessant er den flørtten som tydelig er innledet med de to tradisjons-imperialistiske statene Vest-Tyskland og Japan. Seierherren fra andre verdenskrig lefler med de beseirede.

I sin uttalelse i februar 1970 sa Nixon: »Japans partnerskap med oss vil være nøkkelen til suksess for Nixon-doktrinen i Asia.» Og han forutså videre den dag da den japanske regjeringa uhemmet skulle få fortsette sin militære opptrapping.

Et kort blikk på Japan bekrefter landets rolle. Etter den 2. verdenskrig er landets økonomi samkjørt med den amerikanske. Overalt hvor USA-imperialismen finnes, der finnes også den japanske imperialismen. Sjakalen lever i ly av rovdynet. Japans kapital er hånd i hanske med den amerikanske. Dette har gitt opphav til ordspriket: »Når New York nyser, blir Tokio forkjølet.»

Japan er meget villig til å spille en mer aktiv rolle som juniorpartner. Vi siterer den japanske utenriksminister den 23. 2. 70: »... at i det fjerne østen finnes områder som sikkerhetspakten mellom Japan og USA kan tolkes til å gjelde. Et slikt område er Laos». Japan har åpent erklært at de er mer enn villige til å dekke sin del av de militære byrder i Sørøst-Asia. I perioden 1972-76 kommer det japanske militærbudsjett til å bli firedoblet.

Men Japan er ikke bare mistrosthhet. Folket reagerer på denne Japans nye rolle. De anti-imperialistiske kreftene er sterke, og de øker i styrke. Kanskje blir USA her slått på hjemmebane.

DEN VEST-TYSKE IMPERIALISMEN

Nixon-doktrinen legger opp til fortsatt kontroll over Europa gjennom sin juniorpartner-strategi. Favoritten i Europa er tydelig Vest-Tyskland. Av lett forståelige grunner. Frankrike og England har sitt eget atom-forsvar. De har i tillegg vist

sterke tegn på selvstendighet og opposisjon. Dette gjelder ikke Vest-Tyskland, som trofast trasker i USA's fotspor og søker beskyttelse under den amerikanske atom-paraply.

Amerikansk kapital står meget sterkt i Vest-Tyskland. Helt fra gjenreisningstida og fram til i dag har monopolgigantene fra USA bedrevet oppkjøp og nyinvesteringer. I perioden 1961-64 var for eksempel 50 % av alle utenlandske investeringer, inkludert de andre EEC-landa, amerikanske.

I dag står det et stort antall USA-tropper i Vest-Tyskland. Nixons plan er å trekke disse ut så raskt som mulig og forsere opprustninga av det vest-tyske forsvar. Dette gikk tydelig fram av rapporten Nixon offentliggjorde i slutten av februar 1971. Og alle kan jo tenke seg hva dette innebærer. Et opprustet Vest-Tyskland som Nixons juniorpartner i Europa.

Den vest-tyske imperialismen vil bli en like stor trusel mot Norge som USA-imperialismen er i dag. Og Norge søker medlemskap i EEC, hvor Vest-Tyskland er USA's sjefstedfortreder.

Det nye imperialistiske framstøtet som Nixon-doktrinen og alle avleggere er, må møtes med ny og sterkere kamp. Ingen må la seg forlede av USA's nye »lave» profil og Nixons løgner om fred.

BEKJEMP NIXON-DOKTRINEN OG USA-IMPERIALISMEN!

PROMETHEUS

Anti-imperialistisk tidsskrift om Hellas. Innhold nr. 1, 1971: USA-imperialismen og den greske hær. Kronologisk oversikt 1944-67.

Bestilles fra: »Prometheus», Postboks 2657 St. Hanshaugen, Oslo 1. Stotteabb. kr. 20 pr. år. Postgiro 20 90 45. Pris kr. 3 pr. nr.

DOLLAREN I KRISE

Nixons regjering rammes nå av det ene harde slaget etter det andre. Økonomien er hardt presset, inflasjon og arbeidsløshet legger stadig tyngre byrder på det amerikanske folket. Da USA i 1965 foretok en sterk opptrapping av krigen i Indo-Kina steg bedriftenes fortjenester, og arbeidsledigheten minsket. Men i midten av 1969 kom vendepunktet – krigen ga ikke lenger profitt for monopolkapitalen som helhet, inflasjon og arbeidsløshet drev fram en økonomisk krise som vi ennå ikke har sett slutten på. Rasemotsetningene blir større og større, og The Forgotten Americans – de glemte amerikanerne – begynner å la sin stemme høres; de finner seg ikke lenger i hva som helst. Industriens prisforhøyelser og lønnsstopp besvares med streiker, og politibrutaliteten i ghettene møter stadig sterkere motstand.

Krigsproduksjonen økte med stormskritt gjennom 60-åra. Profitten på kapital investert i krigsindustrien var mange ganger større enn i all annen industri. Vi kan illustrere dette med noen tall: Fra 1964 til 1966 steg fortjenesten med mellom 56 og 176 % i krigsindustrien mot gjennomsnittlig 29 % for all annen industri (The Vietnam Profitters, av Victor Perlo, USA 1966). Dette bevirket at fler og fler investerte i den lønsomme krigsindustrien og at antallet ansatte økte. Men varene fra krigsindustrien er ikke de varene en vanlig amerikaner trenger, monopolene innen krigsindustrien kan derfor presse lønningene nedover uten at det truer deres omsetning. Samtidig pålegger staten det amerikanske folk økte skatter, vesentlig som følge av Vietnamkrigen. For massene av det amerikanske folket betyr dette økonomisk forverring av levevilkåra, relativt har de derfor mindre å kjøpe for. For monopolkapitalen i konsumvareindustrien betyr dette minsket omsetning av antall varer, derfor øker de prisene på de enkelte varene for å oppveie den minskede omsetninga.

Dette kalles inflasjon, for det amerikanske folket betyr det forverra levevilkår. For store deler av de amerikanske monopolene innebærer folkets svekkede kjøpekraft en sterkt minsket profitt.

Derfor finner en mange av de store monopolkapitalistene blant motstanderne mot Vietnamkrigen.

DOLLARKRISE

Inflasjonen er i dag så alvorlig at man snakker om en dollarkrise. Opprustningen fører til inflasjon også på andre måter; den fører til mangel på bestemte råvarer, og dermed forhøyer den varenes pris (eks: kopper). For å finansiere opprustningen gir den amerikanske staten ut flere dollarsedler. Hvis dollartilbudet blir større uten at produktiviteten og varetilbudet samtidig øker, blir dollaren mindre verd i forhold til varene.

Inflasjonen ble i 1970 beregnet til 6 % (US News and World Report, 14.12.70). Dette er den største på mange år. Sammen med inflasjonen følger en minskning i produktiviteten relativt sett. I 1970 var den totale økonomiske veksten mindre enn 1 % sammenlignet med foregående år, dette er det laveste tall siden Vietnamkrigen begynte.

Dette har i sin tur ført til massenedleggelse av bedrifter, og stor arbeidsløshet. USA opplever akkurat nå en av de største arbeidsløshetskriser man noen gang har hatt. Arbeidsløsheten var i oktober 1970 5,6 %. Dette betyr at mer enn 4,5 millioner amerikanere ikke har

noen jobb. I desember hadde tallet steget til 5,8 % (US News and World Report 11.1.71) og den fortsetter å stige; i januar 1971 var den hele 6 %. (Dagens Nyheter 27.2.71)

UNDERSKUDD

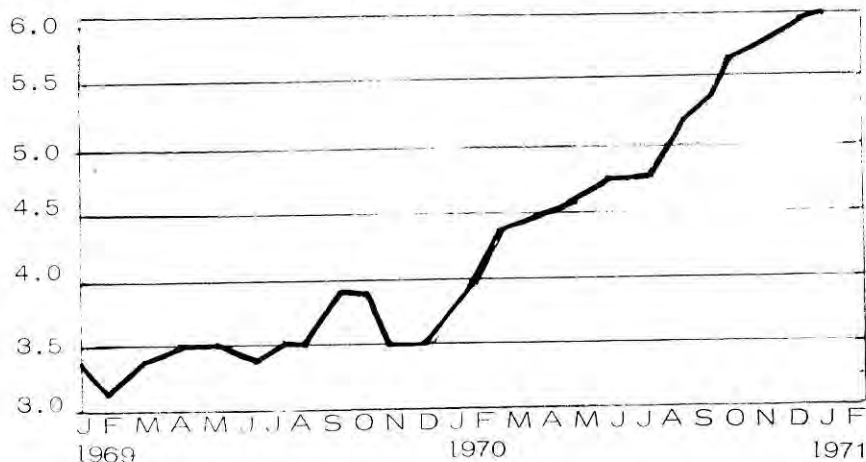
Inflasjonen og prisstigningene får også utenrikspolitiske konsekvenser for USA. Landet får stadig større vanskeligheter med å finne avsetning for sine produkter på verdensmarkedet. US News and World Report skriver den 10.8.70: »Fordi priser på varer og tjenester for tida stiger hurtigere i USA enn i de fleste andre industrialiserte land, har USA's industri blitt stadig mindre konkurransedyktig på verdensmarkedet. Som et resultat av dette har det tidligere overskuddet på handelsbalansen på flere milliarder dollar, minket til nesten ingenting.»

I virkeligheten gikk USA ut av 1970 med et underskudd på handelsbalansen, 9,8 milliarder dollar (Dagens Nyheter, 18.2.71)

USA har siden begynnelsen av 50-tallet hatt underskudd i betalingsbalansen grunnet den militære og økonomiske støtte USA gir sine marionetteregjeringer. Det går altså flere dollar ut av USA enn hva som kommer inn. I 1969 var underskuddet så stort som 7,2 milliarder dollar (US News and World Report 10.8.70)

Nesten 6 000 amerikanske bedrifter har gått konkurs i løpet av første halvår 1970, det er 13 % mer enn i tilsvarende periode året før. (Peking Review) Gevinstene for bedriftene viser en rekordartet nedgang. I 1970 gikk de ned med omlag 7 %. Nixon-regjeringen har nå måttet gå til det uvanlige skritt å senke diskontoen (den renten statsbanken låner ut penger for) for å stimulere til fortsatt investering. Trass i dette minsker investeringene, og en forespørsel blant de 250 mektigste banksjefene viste at ingen av dem trodde på bedre tider i 1971. (US News and World Report 14.12.70)

Produksjonen av konsumvarer er synkende. Tilbakegangen kan vises med noen tall: produksjonen av radio og TV

Kurven viser en stadig stigende arbeidsløshet i USA

sank med 32 % mellom jul-69 og mars -70, bilproduksjonen med 26 % i samme tidsrom, produksjonen av jordbruksmaskiner med 13 %. (New Times 22.7.70) General Motors, giganten innen amerikansk bilindustri, rapporterer om et tap på 135 millioner dollar i siste kvartal 1970. (Dagens Nyheter 30.1.71) I prosent av omsetningen sank gevinsten til 3,2 %, noe som er den laveste gevinst siden 1934.

OPTIMISMEN BRAST

Nixons budsjett for 1969/70 var meget optimistisk (budsjettåret går fra 1. juli til 31. juni). Han regnet med et stort overskudd og gode tider for næringslivet. Disse ønsker har som vi ser ikke gått i oppfyllelse. Underskuddet ble 20 milliarder dollar (US News and World Report 14.12.70) Og hvor har så Nixon valgt å skjære ned? På tiltak innen sosial- og utdannelsestektoren. Blant annet minket han støtten til slumsaneringen med 42 %

den daglige virkelighet for så mange millioner amerikanere.

Det er folket som må betale imperialistenes krig. Bare i februar 1971 var prisstigningen 0,8 % (Dagens Nyheter 27.2.71) Med en slik tendens resten av året ville prishøyningen for hele 1971 bli nesten 9 %. Men det amerikanske folket finner seg ikke lenger i den totale neglisjering av deres ønsker og krav.

Arbeidsfolks svar på prisstigninger, avskjedigelser, nedskjæringer i lønnene, og nedleggelse av bedrifter har vært streikevåpenet. I 1970 opplevde USA 5 600 streiker, bl.a. innen bilindustrien, gruveindustrien og jernbanene. Og flere streiker ventes i 1971. (US News and World Report 8/2-71). Vi ser tydelig en begynnende organisering i folket, særlig blant dem som har vært hardest rammet. De 20-30 millioner amerikanere som har vanskeligheter med å skaffe seg sitt daglige brød organiserer seg i mer eller

terer i at de amerikanere som fra før var dårligst stilt, organiserer seg og kjemper for bedre levevilkår.

Puertorikanere i New Yorks slum okkuperte sist sommer et sykehus i ghettoen. De krevde bedre forhold for de ansatte, og bedre pleie og behandling for de syke. Ut av denne okkupasjonen, som selvfølgelig ble slått hardt ned av politi og sykehusadministrasjonen, framsto Young Lords, det puertorikanske motstykket til negrenes Black Panther. Denne begynnende selvbevissthet gir seg uttrykk i organisering, studier, en fundamental mistillit til Nixon-administrasjonen, og kamp mot dennes fascistiske trekk.

En annen minoritetsgruppe som ikke lenger finner seg i undertrykkelsen, er Amerikas urbefolkning, indianerne. De få som har overlevd den totale nedslaktning som har pågått de siste 200 år p.g.a. jakten på indianernes naturrikdommer, er blitt presset sammen i reservater.

Innenfor disse reservatene begynner også en organisering å gjøre seg gjeldene. Aggresjonen i Vietnam og undertrykkelsen av indianerne blir sett på som to sider av samme sak: Monopolkapitalismens ønske om kontroll av flere råstoffkilder og større profitt.

Unge indianere som er bevisst den forverring som indianerne blir utsatt for, organiserer seg og maner til kamp. Deres oppfordringer blir ikke uhørt: Konkret kamp mot bedrifter som vil etablere seg i reservatene og dermed ødelegge indianerens livsgrunnlag, protest mot veibygging som ødelegger jaktmarker, mot bedrifter som forurenser fiskevann, og mot kjempestore magasiner som til svindelpriser lokker pengene ut av reservatene.

VOKSENDE MOTSTAND

Motstanden mot folkemordet i Vietnam blir stadig sterkere. Det fattige Amerika innser at det vietnamesiske folkets kamp også er deres kamp. Herbert Kahn, den kjente og meget reaksjonære ekspertten på Indo-Kina, uttaler i et intervju med US News and World Report (8.2.71): at USA's folk ikke forstår hvorfor deres unge menn skal bli drept i et land langt borte, og hvorfor tusener av milliarder dollar sendes fra USA for å støtte et regime ingen vil ha. Jerry Schnor, formann i studentersamfunnet ved Iowa State University, beskriver stemningen blant studentene slik: Man må lete lenge for å finne en student som synes USA har noe i Vietnam å gjøre.

De demonstrasjoner og aksjoner mot krigen som har funnet sted i USA i 1970 er blitt møtt med stadig sterkere brutalitet fra politiets side. I det siste år regnet man med rundt 1800 alvorlige sammenstøt på universitet og skoler. Disse krevde 8 dødsoffer, 462 skadde, og mer enn 7 500 arresterte. (US News and World Report 4.1.71) Dette forteller mye om den besluttsomhet Nixon-administrasjonen og imperialistene utviser for å stoppe den sterke opposisjonen mot krigen. Men de nakne fakta forteller oss også at motstanden har sine røtter dypt i det amerikanske folket.

Amerikanerne organiserer seg til motstand

sammenlignet med 1969.

Nixons nye budsjett for 1970/71 er mer reservert. Han regner her med et underskudd på 11,8 milliarder dollar. Forsiktige bedømmere tror at beløpet lett kan bli fordoblet. (Dagens Nyheter 30.1.71). Militærkostnadene er forhøyet med 1,1 milliard dollar sammenlignet med 1969/70 og løper nå totalt opp i 77,5 milliarder dollar eller 34 % av det totale budsjettet.

Det nye i dette budsjettet er Nixons forsøk på å velte sosialkostnadene over på delstatene, kommuner og storbyer. Disse har fra før en meget anstrengt økonomi, og vi kan lett forutsi en ytterligere forverring av den sosiale nød som utgjør

mindre militante grupper som en beskyttelse mot politibrutaliteten.

Arbeidsløsheten er størst blant unge fargede. Ghettoene i storbyene er også de steder der kriminaliteten øker sterkest. Mangel på mat og arbeid driver fram en desperasjon som ofte tar seg voldelige uttrykk. Nixon-regimet og storkapitalen mangler enhver evne eller vilje til å lette tilværelsen for ghettoenes fattige. Det eneste Nixon har gjort er å fordoble politistyrkene i løpet av det siste året.

GHETTOEN VÅKNER.

Motstanden mot den politikk Nixon-administrasjonen fører øker daglig. Prisstigning, inflasjon og arbeidsløshet resul-

Vietnamisering

Vietnamiseringa er en endring i Nixons strategi som har en klar sammenheng med at USA lider og hele tiden har lidd bitre nederlag i Vietnam. En slik strategi er også et forsøk fra Nixons side på å dempe opposisjonen hjemme og i verden ellers. De økonomiske byrdene som krigen har ført med seg har sammen med de store tapene av unge amerikaneres liv ført til en enorm opinion i USA mot Nixons politikk.

Vietnamiseringa har et militært, politisk og økonomisk innhold, men dens hovedformål er å styrke marionettehæren og å gjennomføre »pasifiserings»-programmet.

USA har fra begynnelsen av året 1970 drevet intensiv trening av de sør-vietnamesiske troppene og utstryt dem med nye våpen. Troppene skal moderniseres og styrkes slik at de selv kan ta ansvaret for og utførelsen av sine egne anliggender. Samtidig skal USA trekke seg mer og mer ut av Vietnam. Ifølge den amerikanske forsvarsminister Melvin Laird vil USA's tilbaketrekking bli gjennomført i 3 faser:

1. Tilbaketrekking av amerikanske tropper fra bakkekamper.
2. Gradvis minskning av luft-, artilleri- og forsyningsstøtte.
3. De strykene som blir igjen skal kun fungere som rådgivere.

Mange amerikanske militære og sivile tjenestemenn i Sør-Vietnam går ut fra at 200 000 soldater (eller flere) må bli der i flere år enda. Nixon har 3 krav som han må ha innfridd før de amerikanske troppene skal trekkes tilbake.

1. Frigjøringsstyrkenes aktivitetsnivå må ha blitt redusert i en slik grad at de ikke vil være i stand til å komme med store angrep. Og marionettehæren må få konsolidert sine styrker.
2. Marionettetroppene må ta større del i kampene og bli så sterke at de kan erstatte amerikanske styrker på slag-

marka.

3. Pariskonferansen må utvikle seg etter USA's ønske.

Men marionettehæren har vist seg å være uhyre ineffektiv og korrupt. Newsweek (9/2-70) referer til et par grelle eksempler på korrupsjonen og den lave moralen blant marionettehærens offiserkorps. En offiser får et av divisionens helikoptre til å fly sin kone til Saigon for at hun skal få lagt håret sitt der. En annen får hele kompaniet sitt til å bygge seg et sommerhus. Under slike forhold er det ikke rart at frafallsraten for soldatene i marionettehæren er stor, noe amerikanske militærkilder har innrømmet at den er.

PASIFISERINGA

Vietnamiseringas andre hovedformål er å gjennomføre »pasifiserings»-programmet. Det har skjedd på to plan:

1. Akselerert pasifisering. 2. Spesialpasifisering.

»Pasifiseringa» har som mål å kontrollere befolkningen med makt. Store militærstyrker er satt til å flytte landsbybefolkninger til strategiske områder, såkalte »Nytt Livs Landsbyer», hvor de blir holdt under oppsikt og kontroll. Denne forflytningen forgår uhyre brutalt. De gamle landsbyene blir brent ned og folk som forsøker å gjøre motstand blir drept. Det Saigon-juntaen og USA tror at de kan oppnå ved dette er å få »nøytralisert» landet. Dagbladet (4/2-71) har en notis om USA's og Sør-Vietnams planlegging av massedepotasjoner av vietnamesere fra de nordlige provinsene. Planen omtatter hundretusener mennesker fra de fem nordlige provinsene og vil antakelig berøre millioner.

Det som skjer i Sør-Vietnam er at befolkningene konsentreres i vel bevoktede områder, og at resten av landet etter hvert bombes fri for vegetasjon inntil oversiktlige ørkener vil bli resultatet. Men å inngjerde folk i lukkede parker eller å innføre militærposter i nye områder betyr likevel ikke å ha kontroll over dem. Bøndene tar modig opp kampen og gir sin støtte til FNL i deres aksjoner mot »pasifiseringa». Mange av de strategiske landsbyene som befolkningen hadde jevnet med jorden, ble, etter at fienden hadde rekonstruert dem, igjen utslettet. Fienden har siden høsten -69 brukt to Mekongdelta-områder som testområder

for »pasifiseringa». Etter utallige nederlag i disse områdene våget ikke fienden å fortsette den akselererte »pasifiseringa» i stor skala og måtte gå tilbake til »pasifiseringa» av nøkkelområdene som et forsøk på skritt for skritt å vinne terreng.

TERROR OG UNDERTRYKKELSE

Målet for »spesialpasifiseringa» som denne nye vridningen kalles, var å ødelegge frigjøringsstyrkene og frigjøringsorganisasjonene i de områdene som skulle »pasifiseres». For å få gjennomført dette programmet plasserer fienden, i områder under deres kontroll, angivere som skal motarbeide den revolusjonære bevegelsen. Deretter blir militære styrker satt inn, fulgt av marionettes polit og tjenestemenn som bedriver terror og undertrykkelse. Til slutt blir det dannet en lokal hærstyrke som stadig vekk kan gjennomføre razziaer mot befolkningen for å kunne holde et overoppsyn med dem.

Men til tross for alle disse foranstaltningene klarer folket å gjennomføre sin motstandskamp. I Mekongdeltaet f. eks. ble det i løpet av en måneders periode ødelagt mer enn 300 strategiske landsbyer, og folket gjenvant kontrollen over 124 landsbyer. Et medlem av FNL's sentralkomite har til den franske avisen »Le Monde» uttalt at »pasifiseringa» for det meste er mislykket. Som bevis nevnes den økende bombingene av antatte sikre områder som Mekongdeltaet og kystområdene i det sentrale Vietnam. Dessuten er det lett for FNL å få beskyttelse og hjelp i landsbyer under påstått fiendes kontroll. »Transport av besværlige raketter f. eks. i et område med en radius på 10-20 km fra Saigon sentrum, en sone katalogisert som 100 % sikker og full av militærposter, forutsetter en aktiv deltakelse av innbyggerne. Vi har nok grunner til å tro at vi har kontrollen blant befolkningen, og at motstandskrigen er langt fra å dø ut.»

»JORDREFORM»

Thieus »jordreform»lov som kom for et år siden er ikke den første av det slaget som bøndene i Sør-Vietnam har opplevd fra quislingenes side. De har i friskt minne Diems jordreformfarsen som ikke overlevet regimet som falt sammen i 1963. Hans reform ble i praksis at den jorda som bøndene og leilendingene til reaksjonære godseiere hadde fått tilkjempet seg ved motstandskampen mot franskmennene ble tatt ifra dem. De ble anklaget for å ha tilegnet seg jorda på ulovlig vis. Diems »jordreform» var et middel til å oppheve den reformen som allerede var gjennomført ved revolusjonær makt, og å frata bøndene deres mest elementære demokratiske rettigheter.

Saigons »jordreform»lov av

Avlinger bombes med napalm

26. mars 1970 går i korthet ut på »ekspropriere med rimelig kompensering jord, som ikke er direkte dyrket av godseiere, for fri distribuering til bønder». (Art. 2, pkt. 1). Bøndene i Sør-Vietnam vet, etter de erfaringene de har hatt med Diems »jordreform»lov, at de ikke kan vente seg stort mer av denne loven. Er det rimelig å tro at Saigon-juntaen, som har tillatt USA å legge store jordbruksområder i Sør-Vietnam øde med bomber og napalm, virkelig er innstilt på å møte bøndenes viktigste krav? Er det i det hele tatt mulig å tenke seg at Saigon-administrasjonen vil hjelpe sine fiender? Thieu har forsåvidt selv gitt et svar i sin »jordreform»lov, hvor det går klart fram at troende Saigon-tilhengere som f. eks. gamle offiserer og sivile tjenestemenn prioriteres når det skal deles ut jord. Man kan også spørre seg hvor mye Saigon-juntaen har å dele ut. Det er allminnelig kjent at FNL kontrollerer det meste av landet og at de har distribuert mer enn 2 millioner hektar jord til bøndene i Sør-Vietnam. PRR har siden dannelsen i tillegg gitt dem 63 000 hektar. Dette har vært en virkelig demokratisk politikk som har gått ut på å gjøre bøndene til de virkelige herrer over jorda. Det USA håper at Thieus »jordreform» skal bidra med er å gi det vaklende marionette-regimet et skinn av demokrati.

ØKONOMISKE ASPEKTER

Bombingen og den kjemiske ødeleggelsen av landområder, som et ledd i den såkalte »pasifiseringa», driver bøndene inn i byer og områder som er økonomisk avhengig av at USA forblir i Vietnam. Sør-Vietnam som tidligere eksporterte ris, er nå tvunget til å importere. Fisket som i 1964 ga en avkastning på 1 million tonn fisk, er nå umulig å få drevet pga. militæropereasjonene.

Denne form for krigføring som USA nå fører er et bevisst forsøk på å tvinge fram sosiale og økonomiske forandringer. Folket drives til byene for å få dem skilt fra frigjøringbevegelsene. Og ved å stimulere innflytternes behov for materiell vel-

Folket forbereder seg på angrep

stand regner man med å få dempet »opprørske» tendenser. USA og Saigon-juntaen spekulerer i det faktum at det er vanskelig å få en mann som er interessert i å kjøpe og ha »ting» til å bli revolusjonær.

Samtidig regner USA med at folk i byene vil bli mindre interessert i at amerikanerne trekker seg ut av Vietnam etter hvert som de merker hvor avhengige de er blitt av amerikanske dollar. Fordi folk ikke har tillit til det vietnamesiske pengesystemet, investerer de som har mye penger, kapitalen i ting som gir øyeblikkelig profitt, som f. eks. i service-næringen. Luksuhoteller og barer gror opp som paddehatte. Det finnes ikke noen større industri. I alt er det bare 82 store og halvstore industribedrifter i Sør-Vietnam.

UNDERSKUDD OG INFLASJON

Saigons handel med utlandet er karakterisert ved en mye større import- enn eksportrate. Underskuddet i handelsbalansen er 715 mill. dollar på et år. 85 % av all import består av forbruksvarer, hvor amerikanske varer utgjør halvparten. Det er klart at et samfunn som bare konsumerer og som bruker all sin energi på krigføring ikke kan være levedyktig når den økonomiske produksjonen faller til et slikt punkt.

Sammenbruddet i produksjonen og underskuddet i handelsbalansen har ført til forringelse av valutaen, forverret av en galloperende inflasjon. Vekslingskursen for 1 US dollar var 35 piastre i 1954. Etter 4 devalueringer var kursen i 1970 kommet ned i 275 piastre for 1 US dollar. Som en følge av inflasjonen kommer prisøkning. For å kunne gjennomføre vietnamiseringa har Saigon-juntaen pålagt folk nye og større skatter, som i tillegg til prisøkninga gjør allerede dårlige leveforhold verre.

Det lar seg ikke lenger skjule at hovedhensikten med USA's Vietnampolitikk har vært av økonomisk art. USA har drevet sin aggresjon mot et folk som har gjort forsøk på å frigjøre seg fra den

amerikanske kapitalens dominans og benytte landets ressurser til sin egen sosiale og økonomiske utvikling. Nixon prøver nå ved hjelp av vietnamiseringa å styrke en marionettehær som er et lydige redskap i USA's hender. Et regime som lar landet stå åpent for utenlandske kapitalinvesteringer.

OLJEN OG UTENLANDSKE INVESTERINGER

Det lar seg ikke lenger skjule at hovedformålet for USA's Vietnampolitikk har vært av økonomisk art. USA har drevet sin aggresjon mot et folk som har gjort forsøk på å frigjøre seg fra den amerikanske kapitalismens dominans og benytte landets ressurser til sin egen sosiale og økonomiske utvikling. Nixon prøver ved hjelp av vietnamiseringa å styrke en marionettehær som er et lydige redskap i USA's hender. Et regime som lar landet stå åpent for utenlandske kapitalinteresser.

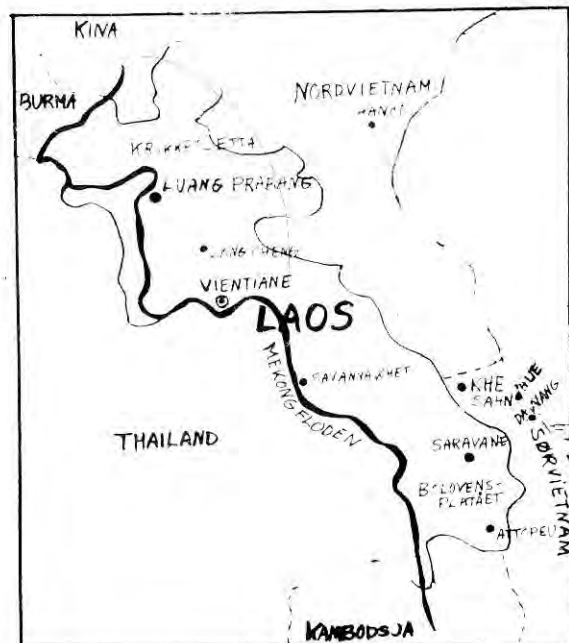
Omtrent samtidig som Nixon la fram sin vietnamiseringsplan kom Thieu med en oljelov som gir hver konsesjon rett til et felt på 20 000 kvm, og hvert selskap kan få opptil fem områder å lete på. Selskapene har rett til å raffinere den utvunne oljen og blir garantert at »deres» områder og rettigheter ikke vil bli nasjonalisert. Man har på forhånd gitt løfter om skattelettelse på fortjenesten, og det finnes ingen som helst slags eksportavgift. Fortjenesten kan fritt føres ut av Vietnam.

FN-organet ECAFE har i samarbeid med teknikere fra USA, Japan, Formosa og Sør-Korea allerede gjort visse forberedelser angående oljeutvinning utenfor kysten av Indonesia og nordover. ECAFE er et organ som ifølge statuttene skal virke for den økonomiske utviklinga i området. Det kan da synes noe underlig at de i praksis kommer til å gjøre forarbeidet for private vestlige selskaper som senere får »rettigheter» av quislinger som Thieu til å plyndre landene.

Bombeflyenes ugjeringer

LAOS - Nixons nye mageknip

Allerede tredje februar meldte et japansk nyhetsbyrå at mellom 4000 og 5000 Saigon-soldater hadde invadert sørlige del av Laos under støtte av en amerikansk luftparaply. «Hele» offensiven omfattet 25 000 Saigon-soldater og 9000 USA-soldater. Operasjonen skulle vare «en uke eller ti dager», het det. President Nixon hadde allerede en uke i forveien anerkjent invasjonen.

«Ingen kommentarer» var det offisielle svar fra Pentagon til strømmen av rapporten om offensiven i Laos. Trass i denne totale mørkeleggingen fra amerikansk hold, forsøkte Nixon å stadfeste at operasjonen ikke omfattet amerikanske bakkestyrker, og var en «beskyttelse av amerikanske liv». Videre het det at mørkeleggingen kunne oppheves om en uke, taushet var nå nødvendig med tanke på de «amerikanske troppers sikkerhet».

I dagene fram til den åttende februar, da invasjonen ble offentlig bekreftet, ble det stadig meldt om opptrapping av krigen, uten at Nixon var villig til å innrømme sin deltakelse. I den amerikanske hovedstaden het det at de store sør-vietnamesiske og amerikanske troppstyrkene som var konsentrert i området rundt Khe Sanh, «bare» var der for å «skremme og lure» nord-vietnameserne til å avstå fra en etter sigende planlagt operasjon i trakten rundt Tseppone på den laotiske sida av grensen. Samtidig meldte Hanoi radio at fly fra USA's sjuende flåte bombet de sørlige provinser i Nord-Vietnam dag og natt. Pathet Lao's informasjonssjef opplyste at deler av de sør-vietnamesiske troppene var trengt tyve km inn i Laos. På samme tid kom det meldinger om intensivering av krigen også i Kambodsja, om kraftige kamper i området rundt Kompong Cham. Da president van Thieu kunngjorde den åttende februar at han hadde gitt regjeringsstyrkene ordre om å angripe nordvietnamesiske baser i Laos, var det allerede et faktum at krigen i Indo-kina var inne i en ny fase.

Denne opprettelsen av en tredje front i Laos tilsvarte invasjonen i Kambodsja i fjor. Begge land ble tidligere betraktet som nøytrale land.

HVA HAR SKJEDD SIDEN DEN «OFFISIELLE» INVASJON?

Ifølge sør-vietnamesisk befal, skulle troppene trenge 40 km inn i Laos, for å avskjære Ho Chi Minh-veien på så mange steder som mulig. Det er helt tydelig at både USA og Saigon-regimet tror det er mulig å vinne krigen ved å avskjære forsyningslinjene fra Nord-Vietnam. Enten har amerikanerne ikke forstått at de har tre nasjoners folk mot seg og ikke bare såkalte «nord-vietnamesiske styrker», og at det derfor er en illusjon å tro at forsyningene ville opphøre selv om de kutter av en enkelt sti. Eller, hvis de har forstått dette, så tjener myten om Ho Chi Minh-veien bare som en «politisk narre-smokk». Dessuten er det en kjensgjerning at den såkalte Ho Chi Minh-veien er den totale sum av alt som finnes av veier og stier gjennom Laos' jungel.

Saigon-juntaens tropper, spesialtrene CIA-leietropper fra Thailand, laotiske Meo-krigere og USA-helikoptre møter tydelig motstand fra det laotiske folk og den laotiske frigjøringsbevegelse. Etter 9–10 dagers invasjon viser det seg at

amerikanerne og deres vasalltropper rett og slett har kjørt seg fast. Tapene blir stadig større, hele enheter er blitt tilintetgjort av frigjøringsstyrkene, og 89 fly eller helikoptre ble skutt ned første uke.

«Det er kynisk av administrasjonen å hevde at amerikanerne ikke er på bakken», hevdet senator Edward Muskie på et møte i USA. «Amerikanske helikoptermannskap skyter på bakkestyrker og amerikanske liv går tapt hver eneste dag. Høydeforskjellen mellom helikopterne og bakkestyrkene er bare ti meter, i virkeligheten deltar amerikanerne i kampene», sa senatoren.

Det er tydelig at USA og Saigon-troppene er hardt presset. Hele 2000 amerikanske stridsfly har hittil blitt satt inn i kampene. Det er den største opptrapping av fly under hele Indo-Kina-krigen. USA har likeledes opptrappet en spesialstyrke på ca. 1500 marinesoldater langs den sør-vietnamesiske kysten for å møte «en mulig nordvietnamesisk offensiv» over demilitariserte sonen. Visepresident Ky uttaler: «Det er ikke nok at vi ødelegger deres baser i Laos, vi må også slå til i Nord-Vietnam.» Likeledes forsøker de militære myndigheter å skjule at amerikanske tropper kjemper i vietnamesiske uniformer og at styrker fra de amerikanske kommandosoldatene «Green Berets» følger med troppetransportene inn i Laos, ved å nekte journalister innreise over stridssonen.

Amerikanske bombefly har angrepet luftvern batterier 8 km inne i Nord-Vietnam. Det var en «beskyttelsesreaksjon i selvforsvars hensikt», ble det opplyst.

Likeledes vet vi at CIA-basen Long Chen på laotisk område ble bombet av amerikanerne da den var under angrep av frigjøringsstyrker. Det var en feiltakelse, blir det hevdet. Amerikanerne opplyste selv seinere at bombingene hadde skjedd med vitende og vilje, for å hindre at avansert elektronisk utstyr skulle falle i fiendens hender. Det forteller litt om den amerikanske moral: Under dette «raidet» ble 10 sivile drept og minst 20 skadet. Men hvorfor spare ei pølse i slaktetida?

Fra frigjøringsfronten i Laos blir det meldt at opp til den 14. februar var 1500 invasjonstropper gjort kampdyktige. 50 kjøretøyer var blitt ødelagt, derav halvparten panservogner. Siden har det omtrent bare kommet negative rapporter om invasjonstroppene. Det går ikke lenger å skyldte på dårlig vær, som det har blitt gjort. Faktisk har ikke Saigon-troppene og deres »militære rådgivere» kommet et steg lenger fram mot første etappemål: Tchepone, som ligger 40 km fra grensen til Sør-Vietnam. Bare i den siste uka i februar har invasjonstroppene lidd to av sine største nederlag hittil. En sør-vietnamesisk fallskjermjegerbase på laotisk område ble erobret av frigjøringsstyrker. 450 regjeringssoldater falt i de harde kampene. En sør-vietnamesisk elitebataljon ble likeledes redusert med nærmere 200 mann ved en annen jegerbase.

Ved den militære basen Khe Sanh i det nordlige Sør-Vietnam nekter amerikanske piloter å fly over grensen. En av dem skal ha uttalt: »Vet den amerikanske opinion hva som foregår i Laos? Har den kjennskap til den store risiko som blir forlangt av oss nå? Av ti måneder i Vietnam har disse dagene vært de verste.»

Ikke mindre problemer har amerikanerne i Kambodsja og Sør-Vietnam. Fra Kambodsja meldte frigjøringsstyrkene den 14. februar at »Lon Nols 427. bataljon» var tilintetgjort, to helikoptre skutt ned, 35 kjøretøyer ødelagt og flyplassen ved Phnom Penh bombet.

I Sør-Vietnam er det framfor alt forsyningsbasene for Laos-invasjonen som utsettes. Khe Sanh og Quang Tri har vært særlig hardt angrepet av FNL-tropper, tapene må ha vært store, for en amerikansk talsmann i Saigon nektet å opplyse om dem av »militære grunner», dvs. amerikanerne skjuler bevisst sine tap.

Dette er bare noen meldinger fra invasjonens første fjorten dager, men det viser tydelig at frigjøringsstyrker i alle tre land slår hardt fra seg. Hele folket er med på å tilføye fienden nederlag på nederlag.

DEN HEMMELIGE KRIGEN

For å forstå helt konkret hvilke interesser USA har i Laos, er det nødvendig å se på den amerikanske involvering i den såkalt »hemmelige krigen», som har vart siden midten av femti-åra. Den oppsto delvis som følge av at Laos, med sine tre millioner innbyggere og sin beliggenhet

Frigjøringsstyrker har erobret en fiende-tank

midt i Sørøst-Asia, har hatt en strategisk betydning for såvel den japanske og den franske, som den amerikanske imperialismen, som har villet anvende landet som støttepunkt og oppmarsjområde mot både Vietnam, Thailand og Kina.

Alt i første halvdel av femti-åra fikk USA et økonomisk og militært fotfeste i Laos. Gjennom en overenskomst med det reaksjonære Sasovith-regimet i 1955, om »ytterligere direkte økonomisk bistand», fikk USA kontroll over bankvesenet og valutaen i Laos. Den nøytralitet som Geneve-konferansen fra 1954 foreskrev, så ikke USA seg nødt til å akseptere. Deres politikk i Laos rullet i stedet fram langs den brede anti-kommunistiske vei, som nødvendigvis måtte lede til indre krig i landet. Ettersom Geneve-avtalen ikke tillot utenlandsk militærpersonell i landet, fikk amerikanske militære »rådgivere» til å begynne med opptre som »ansatte» hos franskmennene, som hadde lov til å ha militærbase i Laos.

Ifølge International Herald Tribune, ble det uttalt den 8. februar i år, av den amerikanske kongressens uavhengige undersøkelsesorgan, at opptil 50 prosent av fondene for sivile ofre for krigen i Laos har vært brukt av USAID (US Agency for International Development) til å støtte de paramilitære operasjoner i landet, under ledelse av CIA (The Central Intelligence Agency). Den »hemmelige krigen» har

hatt to hovedtrekk: Det ene har vært rekrutteringen av stammefolk fra fjelldistriktene til geriljastyrker, rettet mot lavlandsbefolkningen og den vietnamesiske minoritet. Over halvparten av den viktigste stammen, Meo-folket, er drept i disse kampene, dvs. ca. 200 000 mennesker. Det andre hovedtrekket ved denne krigen er at disse operasjonene som ble startet av »Green Berets» i femti-åra, ble overtatt av CIA etter 1962, da Geneve-avtalen om Laos gjorde åpenlys amerikansk intervensjon i landet ulovlig. Størparten av det amerikanske militærpersonell er nå stasjonert i nordøstre Thailand, derfra begynner de seg over grensen til Laos for sin daglige gjerning.

Ved valget i 1958 ga folket sin støtte til Laos' Patriotiske front. Men amerikanerne hadde de penger som skulle til for å få inn sine folk. Fra nå av hadde den pro-amerikanske Sananikone makta i landet.

Men Laos har ikke vært noe stabilt land politisk sett. Etter en tid foretok en såkalt »nøytral» militærkaptein et kupp, og tilbød statsministerstolen til Souvannah Phouma, som aksepterte. Han bekjente offisielt sin nøytralitet og begynte forhandlinger med Pathet Lao. Allerede samme året klarte amerikanernes sterke mann, general Nosavan, med støtte fra thailandske og sør-vietnamesiske tropper, å styrte nøytralitetsregjeringa. Nøytralistene og Pathet Lao inngikk da en allianse, og Souvannah Phoumas regjering holdt til på Krukkesletta; de reaksjonære i Vientiane.

I 1961 var alliansen »Pathet Lao/den kongelige arme» framgangsrik. Den kunne melde at de hadde tatt til fange 7000 mann, satt 19 av Nosavans bataljoner ut av spill og lagt beslag på en mengde »made in USA»-materiell. Videre hadde de befridd 60 prosent av landets territorium.

I og med Geneve-konferansen i 1962 og dannelsen av en koalisjonsregjering mellom prinsene Souvannah Phouma (nøytral), Souphanavong (Pathet Lao) og Boun Cum (HØYRE) var den første perioden av amerikansk innblanding til ende. Deretter følger en periode av inten-

(Fortsatt fra forrige side - -)

sivert engasjement fra USA's side, og en opptrapping følger parallelt med utviklingen i Vietnam.

I 1964 kom det ventede høyrekuppet, regeringsmakta ble overtatt av de reaksjonære, og de patriotiske representantene ble utstøtt. For å beholde «fasaden» utad lot man Souvannah Phouma beholde sin stilling som statsminister. Prins Souphanavong og flere av hans tidligere kolleger tok skarpt avstand fra den nye regjeringa, som de betrakter som et rent USA-marionette-regime, som lever utelukkende av og gjennom USA. Hele Vientiane-regjeringa er en dollarkoloss på leirfotter.

I 1968 hadde USA 72 militærattacheer i Laos. Det er mer enn på noen annen USA-ambassade i verden. Fra midt i januar til midt i mars samme år slapp USA nesten like mye bomber over Laos som over Nord-Vietnam. USA-utdannete offiserer fra Thailand deltar aktivt i kamphandlingene. I 1969 gjennomførte USA en ødeleggelsesoffensiv mot befriede Pathet Lao-områder. Bombestoppet i Nord-Vietnam hadde gitt USA en over-skuddskapasitet mot Laos. Frigjøringsstyrkenes frammarsj i 1970 var svaret.

At invasjonen i Laos var bestemt fra Pentagon framstår klart og tydelig på denne bakgrunn. Samtidig er det åpenbart at denne invasjonen bare er en opptrapping av noe som har pågått lenge.

Men marionettetroppene og deres »militære rådgivere» møter hard motstand. Det er ikke lett for Nixon å skulle invadere et land hvor forsvarerne ikke bare er de væpnede frigjøringsstyrker, men et helt folk, som i tillegg har full støtte fra to andre nasjoner som har den samme fienden, nemlig USA-imperialismen.

Noen få tall kan kanskje illustrere dette: I tida 30. januar til 20. februar har befolkningen i Savanakhet (en provins i Laos) og deres væpnete styrker uskadeliggjort over 2500 amerikanske og Saigon-soldater, drept 2 av fiendens bataljoner, 3 kompanier, skutt ned 120 fly og helikoptre, ødelagt 30 kanoner, 50 stridsvogner, derav halvparten tanks og panservogner.

HVORFOR LAOS?

»Offisielt» heter det at det er Ho Chi Minh-veien som er årsak til den nye invasjonen i Laos. Dette er rein tåkelegging.

I februar – like etter invasjonen – uttalte PRR's utenriksminister, Madame Thi Binh: »Nixons politikk viser at han ønsker en utvidelse av krigen i Indo-Kina. Det er uten tvil Washington som har satt i gang invasjonen.» Likeledes betegnet hun Ho Chi Minh-veien som en amerikansk »oppfinnelse», og at Nixons »krigseventyr» i Laos ville resultere i nye tilbakeslag for amerikanerne.

Ett er sikkert, de militære og sivile desperados i Washington har ett hovedmotiv: å vinne en militær seier for å styrke imperialismen i Indo-Kina. Selv hevder de at hensikten med invasjonen var å avskjære og isolere de frie områdene

i Sør-Vietnam fra all hjelp utenfra, noe som bare viser hvor uhyggelig naive de er. Nixon kan ikke knekke et helt folks kamp ved å avskjære en forsyningssti eller to.

Nixon benytter i stort monn sør-vietnamesiske leietropper i Laos. Et nytt forsøk på å tilslore USA's rolle, et direkte utslag av Nixon-doktrinen. Et sitat fra prins Sihanouk (Kambodsjas statssjef) og prins Souphanavong (leder for Laos' Patriotiske Front) illustrerer dette: »Nixon-doktrinen er i virkeligheten bare en upålitelig og grusom politikk fra USA, som tar sikte på å intensivere og utvide aggresjonskrigen, med indo-kinesisk blod, mot indo-kinesiske folk, for å tjene den amerikanske nykolonialismens interesser.»

Fare for invasjon i Nord-Vietnam?

Vil USA invadere Nord-Vietnam? Folk over hele verden frykter at dette kan bli resultatet av den desperate opptrappinga vi har sett i den seinere tida.

25. februar sa Nixon at »så lenge Nord-Vietnam holder en eneste amerikansk krigsfange vil vi ha styrker i Sør-Vietnam».

18. februar ble Nixon bedt om å kommentere van Thieu's ønske om å invadere Nord-Vietnam. Nixon vek unna og snakket om nye bombetokter.

4. mars hadde Nixon en pressekonferanse og uttalte da at det ikke forelå noen planer om en amerikansk flystøtte til en sør-vietnamesisk invasjon i DRV. Samtidig ville han ikke utelukke muligheten av en invasjon av sør-vietnamesiske styrker dersom president van Thieu fant å måtte gjøre det i »selforsvar». Nixon inntok for øvrig en holdning som viste at han syntes det var naturlig at van Thieu gikk til et slikt skritt. Nixon var videre rede til å sette i gang nye bombetokter mot DRV.

Som påvist har USA alltid hatt sterke interesser i Laos. Invasjonen tjener direkte som en avlastning for de CIA-trente Meo-krigerne og andre leietropper, som har blitt tilføyd store nederlag av den seierrike frigjøringsbevegelsen. Med dette har mulighetene økt for et høyre-orientert regime i Laos. Den reaksjonære, pro-amerikanske overklassen har fått en glimrende sjanse til å fiske i rørt vann.

Nixon og hans marionetter har tre hele folk mot seg, som gjensidig har forpliktet seg overfor hverandre på alle måter å bekjempe den felles fienden. USA-aggressorene er dømt til å tape.

Hvordan skal en så tolke disse uttalelsene? Nixon har tidligere vist at han ikke har overdrevet når det gjelder utsiktene til krigen. Flere ting tyder imidlertid på at vi kan vente oss nye opptrappinger. Foruten disse uttalelsene vet vi at to av de største hangarskip i USA's Stillehavsflåte har nærmet seg kysten av det sentrale og nordlige Vietnam. Samtidig prøver USA og Saigon-juntaen å flytte store folkemengder fra de nordligste provinser i Sør-Vietnam. Dessuten har Saigon-troppene opplevd det ene nederlag etter det andre. USA hevdet at de ikke var med eller skulle være med på Laos-invasjonen – vi så noe annet. Noe liknende kan vi vente oss hvis Thieu skulle gå til det skrekkelige å invadere i Nord.

Verdensopinionen har skjerpet sitt blikk for Nixons nye trekk. Det nyttles ikke med økt aggresjon under dekke av fredelig hensikt. Imperialistene vil fortsette bli avslørt og fordømt, inntil imperialismen er bekjempet.

Felles kamp er folkets svar

Etter invasjonen i Laos har krigen i Indo-Kina nok en gang kommet inn i en ny fase. De stadige utvidelser av krigen vil utsette de indo-kinesiske folkene for enda større lidelser, men nok en gang har det vist seg at utfallet er blitt et helt annet enn angriperne har regnet med. Da USA invaderte Kambodsja i mai i fjor, håpet de å knekke motstandskampen ved det, men resultatet var en samordning av kampen. Folkene i Laos, Vietnam og Kambodsja gikk sammen til en front, og den økende motstanden drev USA til det ene nederlaget etter det andre.

Det siste mottrekket er forsøket på avskjæringen av den såkalte Ho Chi Minh-veien i Laos. Tankegangen hadde vært logisk nok om en slik forsyningslinje hadde vært noe annet enn en abstraksjon og produkt av militær lærebok-tenkning. Hvis USA's motstandere hadde vært store hærenheter avhengig av beskyttede forsyningslinjer, ville invasjonen ganske sikkert hatt umiddelbar virkning. Men USA har 3 hele folk til motstander, og de militære stridskrefter er i stor grad selvhjulpne. Før invasjonen regnet en med at folket hadde frigjort rundt 2/3 av landet under ledelse av Laos' Patriotiske Front. Nå er situasjonen mer uklar, men sikkert er det at folket har fortsatt motstandskampen og snytt USA for militære triumfer. Terrorbombinga har tvunget folk til å bo i grotter for å beskytte seg, men kampen fortsetter.

SØR-VIETNAM

Bildet er det samme i Vietnam og Kambodsja. I Sør-Vietnam er over 3/4 av landet befridd. I de befriddene områder skjer en positiv utvikling som har styrket troen på en lysere framtid. Folkemakta ble styrket ved opprettelsen av den Provisoriske Revolusjonære Regjering, og forsøket på å ta det endelige strupetaket på motstanden er mislykket. FNL-armeen er like kampdyktig selv om påstått hjelp nordfra blir avskåret ved en invasjon i Laos. En vietnameser har besøkt de befriddene områdene og forteller at FNL blir fødd ved bondenes hjelp. Det har aldri vært nødvendig å kreve opp skatter – alle mennesker vet at FNL er til for deres egne interesser og gir så mye de kan frivillig. Soldatene hjelper bondene på marken, og dette er en ordning som praktiseres konsekvent. De får aldri betalt for sitt arbeid, men på sett og vis arbeider de for seg selv. Blir avlingen bra, kan bondene gi større frivillige bidrag til frigjøringsstyrkene. Dette er i og for seg ikke noen sensasjon: FNL utkjemper en krig for folket, og soldatene kommer fra folket og lever sammen med og på samme måte som folket. De er folkets soldater, og ikke tungroddede ubehjelpelige hærenheter på fremmed jord, noe amerikansk logikk tydeligvis vil ha det til. Det

mislykte forsøket på å gjennomføre »pasifiseringsprogrammet» med opprettelse av strategiske landsbyer vitner også om dette. Folk reiste seg og med hjelp fra befrielsesarmeen har de greid å ødelegge eller åpne USA's ghetto-konstruksjoner.

KAMBODSJA

Også i Kambodsja har folkets svar på fremmed inntrengning båret frukter. »Lite av Kambodsja i Lon Nols hender», kunne vi lese i Arbeiderbladet i oktober i fjor. Siden det har ikke USA's fotfeste blitt større. Den såkalte statsminister Lon Nol og prins Sirik Matak styrer på gyngende grunn sammen med generalklikken i Phnom Penh. Seinst i slutten av januar ødela frigjøringsstyrker 95 % av Kambodsjas flyvåpen i et angrep på flyplassen utenfor hovedstaden. I alt kontrollerer den Nasjonale Enhetsfronten over 2/3 av hele landet. Tre av landets seks millioner innbyggere lever i de områdene som styres av den Nasjonale samlingsregjering. Denne regjeringa har et solid grep på utviklinga i de frigjorte områdene, og ifølge meldinger er det bare »de uavbrutte amerikanske bombingene» som gjør det umulig for prins Sihanouk å vende tilbake fra eksilet i Peking der han har ledet kampen siden kuppet i mars i fjor. I fjor våres ble den Nasjonale Frigjøringsregjering opprettet i Peking og utvidet det ministertrekløver som allerede ledet motstandskampen på kambodsjsansk jord.

MOTSTANDEN TILTAR

Oppbyggingen av motstandskampen har gått forbausende fort etter kuppet i mars i fjor. Den væpnede motstanden tiltar stadig, og frigjøringshæren vokser ikke bare ved vanlig rekruttering, men også mye ved desertering fra Lon Nols tropper. Landbefolkningen såvel som bybefolkningen har sluttet seg til Den Nasjonale

Enhetsfronten, og utallige organisasjoner fra det buddhistiske presteskaperet til Bondenes Union og fagbevegelsen er med.

Den Nasjonale Samlingsregjeringa har altså dype røtter i folket, og arbeider for og sammen med det på alle områder nå det gjelder utdanning, helsestell, kommunikasjoner osv.

Grusomheten under intervensjonen fra USA-styrker og Saigon-marionettene satte en grundig vekker i massene, og mye takket være dette har organiseringen av motstanden vokst så hurtig. Amerikanerne og deres allierte i Saigon og Bangkok for hardt fram. Sammen med forræderne rundt Lon Nol, brente, drepte og plyndret de hvor de dro fram. En oase av fred ble med ett forvandlet til en slagmark. Da folk kom seg over sjokket, tok motstanden straks form, og det er nettopp med full støtte i de brede lag at det er mulig å kontrollere størstedelen av landet slik frigjøringsbevegelsen gjør nå.

SYKT TANKEMONSTER

Det er verd å merke seg at det nå så velkjente amerikanske tankemonster nok en gang gjør seg gjeldende: militærmakt og våpenbruk er nøkkelen til »Indo-Kinas hjerte». Slå ned all motstand, utrydd »kommunismen» og opprett et kunstig styre mot folkets vilje. Men svaret er hver gang det samme: motstandskampen blusser opp og antar stadig fastere former. Det var sikkert nok stikk i strid med Lon Nols forventninger at motstandsbevegelsen fikk en landsomfattende oppslutning – og på toppen av det hele resulterte i den Indo-Kinesiske Enhetsfronten som har ført til en mer effektiv og samordnet motstand såvel militært som politisk. USA's håp om å tilrive seg initiativet i krigen ble gjort til skamme. Utvidelsen av krigen knekket ikke motstanden, men tvinger nå USA til en oppsplitting av

Frigjøringsstyrkene knuste den kambodsjsanske flystyrke

Ökande motstand i byene

FNL har sin sterke støtte blant folk på landsbygda. Byene i Sør-Vietnam har i større grad blitt kontrollert av juntaen. Dette betyr ikke at folk i byene støtter marionette-regimet og USA's aggresjon.

I 1970 har den anti-amerikanske kampen tatt seg kraftig opp i byene i Sør-Vietnam. En sivil amerikaner i Saigon uttaler: »Amerikanerne er nå så hatet at de ikke tør å gå ut i byen uten å ha med seg i det minste en ladd revolver.»

Flere steder meldes det om store anti-amerikanske demonstrasjoner. Amerikanske administrasjonsbygninger blir ødelagt, amerikansk krigsmateriell og kjøretøyer blir steinet og brent av rasende folkemasser.

Den 7. desember i fjor ble det fra havnebyen Qui Nhon, en by på 150 000 innbyggere, meldt om en kraftig demonstrasjon mot USA og Saigon. 40 000 mennesker sluttet opp om denne protest-handlingen. I tida etter dette har byen vært preget av sterk motstand, og i januar i år blusset demonstrasjonene opp igjen.

Det begynte med at to mennesker, den ene ei sju år gammel jente, ble drept av en håndgranat, kastet av en amerikansk soldat. Den 11. 12 og 13. februar angrep tusenvis av demonstranter to amerikanske forlegninger i distriktet, brente sju kjøretøyer og ødela femten andre. Landsbyen ble erklært i unntakstilstand, men demonstrasjonene bare spredte seg.

I Saigon har studentgrupper og fredsvenner tatt til med å oppføre anti-amerikanske skjetsjer for folket, under enorm aplaus. De tar opp temaer som gjenforening med Nord-Vietnam, og motstanden mot fremmed inntrenging i landet.

Disse tingene skjer, tross faren for å bli arrestert og de mange truslene om lange fengselsstraffer.

Krigsveteranene, som for få år siden

utgjorde Saigon-juntaens og USA's sterkeste støtte, har nå begynt å protestere mot krigen. De vender seg sterkt mot opptrappinga av krigen, og truer med marsjere mot president-palasset til va Thieu om ikke den politiske kursen endres.

Folket i Sør-Vietnam vet at fred bare kan vinnes ved USA's tilbaketrekking og en Folkets regjering i Saigon.

Motstanden i byene öker

(Fortsatt fra forrige side - -)

kreftene til tre fronter. I Vietnam prøver de å knuse FNL, i Laos ledes motstanden av Laos' Patriotiske Front (Neo Lao Haksat) under prins Souphanouvong, og Pathet Lao som er frontens væpnede styrker. Og i Kambodsja vinner Den Nasjonale Frigjøringsfront (FUNK) tereng ved hjelp av de nasjonale frigjøringsstyrker. Og til slutt Nord-Vietnam som ved invasjonen i Laos har fått de amerikanske aggressorene nærmere inn på livet. Ho Chi Minhs ord er etter antydningene om invasjon mer aktuelle enn noensinne: »Befri Sør-Vietnam, forsvare Nord-Vietnam og gjenforene landet.» På tvers av krigen lykkes nemlig frigjøringsbevegelsene å drive gjenoppbygging. I Vietnam tar arbeidet hele tida sikte på en gjenforening.

VIETNAM ER ETT LAND

I Nord-Vietnam har de god kontakt med folket i sør. At de har vært atskilt i 25 år, har ikke på noen måte rokket ved at de føler seg som ett folk og ett land. Når FNL jager USA og Saigon-administrasjonen ut av en landsby, blir det oppretta kontakt nordfra. Helsestell og skolevesen blir integrert med det i Nord-Vietnam. Skulle landsbyen falle for fienden, holdes kontakten stadig ved like. Hvert distrikt i

nord har kontakt med ett distrikt i sør. De opparbeider ressurser som skal brukes til oppbygginga av landet når Sør-Vietnam blir fritt.

ENHETSFRONTEN

Eksemplene over viser klart at samar-

Soldater fra det laotiske folks frigjøringshær

beidstanken praktiseres av det vietnamske folket. Når samarbeidstanken har tatt form av Den Indo-Kinesiske Enhetsfronten som også omfatter Laos' og Kambodsjas folk, er det et resultat av felles vanskeligheter. Landene er alle blitt brennpunkter for imperialismens aggresjonsutfoldelse, og det er et gammelt ord som sier at samhold gir styrke. Fronten er ikke en kunstig konstruksjon som holdes live ved militær makt slik som USA marionetteregimer, men inngår bare som et naturlig ledd i motstandskampens utvikling.

Partene hevder sin beslutning om å opprettholde og utvikle det broderlige vennskap og det gode naboforhold mellom de tre landene, med sikte på gjensidig støtte i kampen mot den felles fiende og varig framtidig samarbeid i oppbygging av hvert enkelt land i samsvar med de egne ønsker, heter det i frontens felleseklæring. Når det gjelder forholdet mellom de tre landene, er partene enige om å stå ved de fem prinsippene for fredelig samarbeid: gjensidig respekt for hvert enkelt lands suverenitet og integritet, ingen forsøk på angrep, gjensidig respekt for hvert enkelt lands interne politikk, likhet og gjensidig støtte og fredelig sameksistens.

Ein optimistisk kvardag i Nord-Vietnam

Dagleglivet går normalt, eit folk med ukuleleg kampvilje, høg produksjon og høg hygienisk standard – side om side med bombeharja område der krigen er ein del av kvardagen. Dette er nokre av inntrykka Veslemøy Gullachsen, formann i Norsk Kvinneforbund i Bergen, sit att med etter ei ti dagars vitjing i Nord-Vietnam i januar i år. Saman med fleire andre utsendingar skulle ho setja seg inn i den sivile situasjonen i landet.

Dei heldt stort sett til i Hanoi og hadde utflukter sørover mot grensa. Dei besøkte fabrikkar, dagheimar, helsesenter, skolar og kollektivbruk og så ved sjølvsyn resultat av USA sin terrorbombing. Men særleg var Veslemøy Gullachsen interessert i helsestellet.

– Vietnameserane har hatt store vanskar å stri med i helsearbeidet, men er no komne svært langt. Sjukdommar som polio og malaria er no utrydda, hovudsakleg på grunn av den høge hygieniske standarden det er i landet, fortel ho i ein samtale med FNL-gruppene i Bergen.

Alle familiar har til dømes eigen brønn. Men eitt stort problem har dei. 12 prosent av alle fødsjar kjem for tidleg på grunn av dei store anstrengingane gravide kvinner blir utsette for under bombeåtak. Bombesjokk kan og gi tidlege fødsjar.

– For å avhjelpe dette skal dei skandinaviske kvinneorganisasjonane skaffe åtte transportable og så mange stasjonære kuvøser som mogleg. Vi er glade for at FNL-gruppene i Bergen vil hjelpe til med dette, seier Veslemøy Gullachsen vidare.

– Kva er gjort for oppbygginga av helsestellet på landsbygda?

– Dei har fått helsestasjonar i alle byar og landsbyar. Alle barn kjem til helsekontroll og blir vaksinert. For tida blir det utdanna 300 legar kvart år, og i tillegg svært mange »assistant doctors» som tar seg av den daglege helsekontrollen på stasjonane. Det er i det heile utruleg kor langt dei er komne, trass i dei umenneskelege lidningane dette folket har vore utsett for.

DAGLEGLIV

– På kva måte pregar krigen dagleglivet i Nord-Vietnam?

– Det er overraskanda å sjå kor uberørte menneske er av krigen. Ein skulle venta å finna ein opphissa og oppjaga krigsstemming. Det finn ein ikkje, og heller ingen depresjon. Dagleglivet går normalt. Men likevel er dei budde på at alt kan skje. I gatene er det gravd ned sementrøyr på høgkant, så folk kan søkje livd under eit overraskande flyåtak. Bomberomma blir haldne intakt.

At det er naudsynt, vitna dei bombeherja områda om. I dei sørlege delane av Nord-Vietnam er alle landsbyane utsette for bombeåtak eller sprøyting med kjemiske middel for å øydelegge avlingane. Ved sjølvsyn fekk utsendingane sjå ein del offer for bombinga. Dei trefte kvinner som hadde fødd deformerte og åndssvake barn som fylgje av kjemikaliene, og det er tydeleg at USA vil øydelegge produksjonslivet med bombinga. Særleg går det

På vei fra skolen.....

ut over industri, kraftstasjonar, bruer, pumpestasjonar og diker, men også skolar, sjukehus og kyrkjer blir bomba.

– Amerikanarane utnyttar overraskingsmomentet maksimalt. Dei bombar kyrkjer søndag formiddag, skolar i skoletida, arbeidsplassar når det er skiftbyte. Bombinga skjer ofte i tre trinn. Først går dei til åtak med ordinære bomber for å tvinge befolkninga ut i friluft. Deretter bombar dei med napalm. Siste steget er såkalla »human bombs». Det kan vere bomber fylte med hagl, fosforbombar eller liknande. Eg vil gjerne presisera at dette ikkje bare er ting som er blitt fortalt til oss, seier Veslemøy Gullachsen vidare – vi møtte sjølv ofra og såg dei husa som var blitt bomba. Ein såg tydeleg merker etter haglladningane. Bombeåtak har først og fremst vore ein krig mot sivilbefolkninga.

– Korleis reagerar folk på dette?

– Det som slår ein mest, er at dei skiljer skarpt mellom folket i USA og aggresjonen til USA. Dei ber på ingen måte på hat mot folket i USA.

– Kva med kampvilja?

– Nord-vietnamesarane føler sterkt USA si tekniske overmakt. Men dei seier at til spesielle våpen krevst spesiell taktikk. Dei kjenner seg på ingen måte kua eller slått. Det er bare eit tidsspørsmål når amerikanarane er ute av Vietnam.

TERROR

– Du var også i kontakt med ein del fangar som nett var komne fra sør-vietnamesiske fengsel. Kva kunne dei fortelje om Saigon-juntaen sin terror?

– Vi snakka med tre personar. Ein av dei var ein mann som hadde vore 15 år i interneringsleir, av dei 12 år i »tigerbur». Grunnen til fengslinga var at han hadde vore med i Vietminh-rørsla. Ei kvinne hadde vore i fengsel i seks år for illegalt arbeid. Desse to kunne stadfeste at torturmetodar er vanlege i fangeleirane i Sør-Vietnam. Vi snakka også med ein gutt frå Da Nang. Han hadde vore ute på markene og greidde ikkje kome seg i livd fort nok då napalmangrepet kom, og han vart stygt

(Forts. side 27 - -)

Våpenbruk side om side om side med arbeid på jordene hører hverdagen til i Nord-Vietnam

HVEM FRYKTER HVEM ?

Oppe i fjellene kommer dagslyset sakte fram om morgenen. Sangfuglene samler seg parvis allerede før sola stiger opp. Tåka ligger lenge, som om den ikke har lyst til å forsvinne. Selv hanene synes det er for tidlig å komme ned fra vaglen. Folket i disse områdene står opp ved midnatt. De sover bare et par timer, det er som de skal med natt-toget. De lager mat, koker te og forer grisene om natta for at det ikke skal være åpen varme og røyk etter daggry. Så forlater de landsbyen. Kvinnene bærer de yngste barna på ryggen, mennene bærer opp-pakninger.

Det finnes ikke bedre vern mot de amerikanske bombefly enn den tykke skogen. Amerikanerne slipper bombene nærmest i blinde og det er sjelden de treffer menneskene som gjemmer seg der, bare folk holder seg unna åpne steder eller kjente vanningssteder.

LANDSBYEN MUC.

I landsbyen Muc var det bare Naht tilbake. Han lå ved ildstedet og hadde smerter i magen, han var blitt bedt om å forlate stedet sammen med de andre om morgenen, men smertene hadde vært for store. Ved siden av seg hadde han geværet sitt.

Da sola steg over åskanten og tåka lettet, hørte han lyden av en jetjager. »Nå kommer de igjen!» knurret han. Naht lyttet og håpet at luftpiratene ville forsvinne, men larmen ble bare sterkere. Han skjønte at fiendefly var på vei mot landsbyen, reiste seg sakte og gikk ut av hytta akkurat da et jagerfly strøk over landsbyen.

»Den banditten. Han skyter på avlingene våre!» Naht lå sammenkropet bak et tre og så en bombe falt ned i skogen uten å eksplodere, og flyet steg hvinende opp mot himmelen igjen. Enda en bombe falt ut av flykroppen. Eksplosjonen fikk jorda

Det vietnamesiske folks svar i krigen mot USA er en organisert motstandskamp på alle fronter. Også kunstnerne organiserer seg, og til tross for vanskelige forhold, blomstrer den revolusjonære kunsten som aldri før. FNL bistår med trykking og distribusjon av det som lages, og innholdet gjenspeiler folkets mangesidige kamp i produksjonen og på slagmarken, deres optimisme og tro på den endelige seier.

Novellen vi her har tatt med forteller om hvordan folk i en landsby lærer seg å skyte ned amerikanske fly, og sprer erfaringene videre så andre kan dra nytte av dem.

til å ryste. Naht ble kastet i bakken, men sprang opp igjen da han så avlingene stå i flammer. Langsamt ladet han geværet. Han følte det som en indre stemme sa til ham: »Sett i gang. Skyt det ned.»

Flyet raste over ham med vingene spreidd som en kjempehauk klar til angrep. Naht ble igjen slynget ned på bakken, som om han var truffet av en kjempehånd. Monsteret raste forbi enda en gang. Først da han hadde kommet seg opp og i ly av et tre, gikk det opp for ham at han ikke hadde løstnet et skudd.

Naht grep tak i geværet. Han visste han måtte skyte. Og hele skogen syntes å holde pusten mens de ventet på det som skulle skje. Denne gangen hørte Naht verken brølet fra jetjageren eller bombeeksplosjoner i det fjerne. Svette dryppet fra panne, bryst og rygg; våpnet hvilte mot en grein. Pekefingeren beveget seg sakte, så hørtes et brak som druknet i flystøyen. Øynene til Naht skinte. Han så flammer komme ut av flyet. Det var et knust og ødelagt monster som falt til jorda. Naht løp mot flyvraket, slo knyttnevene mot skroget og lo høyt.

BREVET.

Nyheten om at det var skutt ned et fly i landsbyen Muc, spredte seg raskt, gjennom flere distrikter. Det ble diskutert

livlig i landsbyene, og folk mente at nå var folk i Muc redde for represalier fra amerikanerne. Disse ryktene nådde til slutt geriljasoldatene i landsbyen Muc: »Folk i andre distrikter sier vi ikke er glade for dåden vi har utført. De sier også at det er frykt i hjertene våre». Soldatene snakket med folket om dette, så ble emnet ordentlig diskutert på stormøter, og det var merkelig å se hvordan disse møtene økte solidariteten. Til slutt mottok alle nabolandsbyene følgende brev fra Muc:

»Kjære landsmenn i distriktet.

Fjellfolket har aldri ødelagt rismarker eller hus til yankeene, vi har aldri stjålet mat fra dem. Hvorfor kommer så de for å brenne våre hus og ødelegge våre marker? Vi må hevne oss på yankee'ne for forbrytelsene deres. Er dere ikke enige med oss i det? For vår del lover vi å komme mannsterke på neste kongress slik at hver kan fortelle om en bedrift han har utført.»

BIN'S BEDRIFT.

I to måneder ventet geriljasoldatene i Muc forgjeves på svar. I en av nabolandsbyene mistet Bin, en revolusjonær kader, tålmodigheten. En dag tok han geværet sitt, sa adjø til sin mor og dro avgårde sammen med Du, en geriljasoldat. Fem dager seinere gikk Bins mor utålmodig til Du's hus for å spørre nytt om sønnen. Det sto en flokk mennesker der, slik at hun kom ikke inn. Men hun spurte rundt, og fikk vite at Du var der inne og snakket om Bin. »Vi var i nærheten av selve den amerikanske militærposten, Ba Vu. Vi var så nær at vi kunne se sigarettene i munnen på amerikanerne. Hele tida holdt vi øye med helikoptrene som kom og tok av på den vesle landingsstria. Bin fyrte av flere skudd, men før vi fikk rede på hva som hadde skjedd, åpnet hele militær-

leiren ild mot oss. — Vi løp — jakken min ble revet i stykker og tornene skar dype sår i føttene mine. Etterpå har speiderne fra styrkene våre rapportert at et helikopter var skutt ned, og at amerikanerne hadde dratt minst ti lik ut av vraket --».

Bins mor klarte til slutt å presse seg inn. »Men sønnen min, hvor er han?»

»Jeg vet ikke, mor Bin, vi løp i hver vår retning.» Ni dager seinere fikk hun beskjed fra sønnen. Hun tok med beskjeden til Du og lot han lese for henne: »Kjære mor. Nå vet jeg hvordan jeg skal skyte ned fly i lufta. Jeg kan besvare spørsmål fra geriljasoldater som lur på hvordan det skal gjøres. I dag drar jeg til Toi hvor jeg har ting å utføre.»

LANDSBYEN TOI.

I landsbyen Toi ble det holdt kongress. Folkene der hadde ikke klart å skyte ned et eneste fiendefly i motsetning til landsbyene rund. Don, som var deres kader, hadde diskutert dette med Bin. Nå ventet han bare på en anledning.

Plutselig ble det stille blant folket. »Flyene kommer!» Don trakk på seg kamouflasjedrakten og gikk mot markene. Ingen fulgte ham. »Du Buoc, kan i det minste komme med meg.» Buoc var skarp-skytter, han kunne treffe en fugl i vingene om det skulle være. Han var ikke ung lenger, men hadde et godt syn. Sammen fant de seg til rette i skyttergraven. Himmelen var skyfri, yankebandittene likte å angripe i godvær.

Alt gikk som planlagt. Don sto klar til å skyte, man flyet svingte unna. »Det er borte, vi fikk det ikke,» ropte Buoc skuffet. Don var på vei opp fra skyttergraven da flyet plutselig kom tilbake. Han hadde aldri reagert så hurtig før. Nå kunne han motta utfordringen fra landsbyen Muc. Han følte seg merkelig rolig. Han sto på forfedrenes jord og der skjulte kassavaplantene ham helt. Folkene i landsbyen ventet en stordåd. »EN meter foran luftpiraten, en hel meter,» mumlet han for seg selv.

»Pang!» Skuddet ga ekko fra åsene rundt og han hørte lyden av trommer og gonggonger. Buoc kom bort, tok ham i armen og sa: »Er du ikke glad?» Don

svarte ikke. Etter en stund rakte han geværet sitt til Buoc. »Ta dette og bli her. Så går jeg tilbake til landsbyen.»

Don ble møtt med jubelrop. Den eldste i landsbyen bød ham til å drikke av seiersbegeret. Så vendte han seg mot de unge jentene og ba dem hente blomsterkransene de hadde gjort i stand til den første som klarte å skyte ned et fly. Selv festet han en bukett til Dons skjorte mens han sa: »Husk, sønn, at disse villblomstene er som oss. De røde har samme farge som blodet vi er villige til å ofre for å jage bort yankeene. De blå har samme farge som fjellene og landsbyene vi skal forsvare til krigens slutt. De hvite er friske som vann fra A VUONG elva, og like ømme som vår hengivenhet til deg i dag. De gule er fargen til den gylne stjerna i flagget vårt. Don, min sønn, husk dette.»

Så hevet han hendene og ga tegn til trommer og gonggonger, og alle deltok i en glad og livfull dans.

Plutselig hørte de igjen jetmotorer. Dansen stoppet øyeblikkelig. Alle lyttet. Der ute var Buoc alene med seiersrifla til Don, opptatt i en kamp på liv og død med luftpiratene. Den gamle mannen ga tegn igjen: »Trommene og gonggongene skal ikke være stille. Fortsett!»

»Pang!» Et skudd ble avfyrt. Trommene tordnet nå som fosser som flyter fritt nedover fjellsida, som torden når det er uvær. »Pang», lyden av et nytt skudd, og de kunne se et fly styrte brennende mot bakken.

Den gamle mannen kom bort til Buoc da han kom løpende inn i landsbyen, festet en blomsterbukett på skjorta hans og sa det samme til Buoc som han hadde

fortalt Don like før. Så ba han om en rød tråd, festet den til geværet og sa: »Ta godt vare på våpenet, min sønn. La aldri fargen på denne røde tråden falme, la aldri Toi-landsbyens gode navn miste sin glans!»

Da natta kom, var husene tomme. Alle var ute, på markene eller opptatt med å grave befestninger rundt landsbyen. Den gamle mannen, Don, Buoc og Bin var der også.

»La dem bare komme hvis de tør, disse monstrene. Disse uhyrer som ikke lenger kan skremme noen! !»

Oversatt og
forkortet etter
Nguyen Chi Trung.

Nær 35000 kr. til Frigjøringsfondet

Vi bringer her en kort oversikt over det som har kommet inn til Frigjøringsfondet i løpet av 1970.

Januar:	2978,08
Februar:	1542,50
Mars:	1062,45
April:	12 958,81
Mai:	2176,53
Juni:	771,36
Juli:	460,77
August:	452,00
September:	2470,05
Oktober:	13 016,50
November:	2194,56
Desember:	4858,02
Sum:	34 941,63

Av disse tallene ser vi at det kom lite penger inn i sommer, mens det var oppgang i forbindelse med Vietnam-ukene. Flere sender nå inn faste månedlige bidrag, og vi ser av tallene at det gir seg utslag i en jevn tilgang utover høsten. Men fremdeles er det spesielle aksjoner

som er mest innbringende. Desember-innsamlinga, vesentlig listeinnsamling, ga i år gode resutater, nesten 5000 kroner.

Dersom vi tar med pengene fra innsamlinger i januar/februar 1971, vil resultatet av desember-innsamlinga 1970 være ca. 8000 kroner.

På grunn av plassmangel og store omkostninger sender vi ikke ut en detaljert liste over giverne i 1970. Dersom noen skulle være spesielt interessert i å sjekke om deres bidrag har nådd fram, har vi laget en liste med initialer og dato, som kan fås ved henvendelse til Frigjøringsfondet, Boks 558 Sentrum, Oslo 1.

GI PENGER TIL FRIGJØRINGSFONDET. PENGENE GÅR UAVKORTET VIDERE TIL FNL OG PRR UTEN VILKÅR FRA FONDETS SIDE. GI AKTIV STØTTE TIL DET VIETNAMESISKE FOLKET! POSTGIRO-KONTO 20 50 32.

Sørøst-Asia; et kommende eldorado for norsk kapital ?

Vi vil i denne artikkelen ta for oss noen av de interesser norske kapitaleiere har i Sørøst Asia. Dessuten vil denne artikkelen behandle utviklinga i Indonesia de siste åra for å vise hvordan det går for et land som åpnes for monopolkapitalen. Indonesia er et interessant område både fordi det klart viser imperialismens utarming av et land og fordi det har vært betydelig interesse hos norske industrier for dette »imperialismens eldorado».

Allerede tidlig i 60-åra kastet USA sine øyne på det rike Indonesia som på den tiden førte en nasjonal og anti-imperialistisk politikk. Amerikanske interesser fikk ikke kontroll over råvarekildene i landet og amerikanernes sikkerhetspolitiske ønsker ble ikke tilfredsstilt. Dette førte til ønsket om en annen regjering fra amerikanernes side. Det vanlige monstret for å få i stand kupp ble fulgt. USA tilbød hjelp til å bygge opp landets arme og slik fikk amerikanske agenter fritt innpass i hæren. De folkene som ble opplært av amerikanerne, ble senere kjernen i krefte bak kuppet i 1965. Det kan være av interesse å referere et sitat fra et møte der en representant for den amerikanske regjering svarer på kritikk fra reaksjonære som var imot hjelpen USA ga til det moderate regimet i Indonesia. Det ble svart at USA ikke hjelper den indonesiske regjering, men den indonesiske hær. Merk at dette var før kuppet i 65.

ETTER KUPPET

Etter militærkuppet fant det sted enorme massakrer. Kildematerialet vari-

erer noe, men tallet på de drepte ligger antakelig langt over 500 000 mennesker. Kommuniste og nasjonaliste ble drept for fote, og det var vanlig at hele familier ble utryddet. Dette skjedde også i enkelte tilfeller med hele landsbyer. Vi vet at dette skjedde med samtykke og viten fra ledende i USA.

Før kuppet hadde Indonesia hatt store økonomiske problemer. Det hadde vært stor mangel på kapital, og utviklingen hadde stagnert. Til tross for at dette landet hadde muligheter for utvikling, ignorerte vestlige foretak disse vanskene. Landet fikk lite U-hjelp, Verdensbanken tilbød ikke lån og kapitalen var ikke interessert i investeringer. Dette endra seg radikalt etter kuppet. Etter massakrene var venstrekreftene lammet, landet hadde fått en junta som ved hjelp av støtte utenfra og en sterk militærmakt kunne kontrollere landet etter imperialistenes ønsker.

Juntaen til Suharto undertegnet en rekke avtaler med utenlandsk monopolkapital. Selskapene ble blant annet garantert full bevegelsesfrihet på det indonesiske marked, fri utførsel av utbytte, skattefrihet i opp til fem år, og de ble garantert beskyttelse mot enhver form for »ikke kommersiell risiko». Dessuten skulle landets indre økonomiske problemer »løses» ved kreditter fra Verdensbanken og det internasjonale valutafondet.

Den internasjonale kapitalen er ute etter kontroll over råvarekilder, den søker billig arbeidskraft og et marked for sine produkter. Indonesia er rikt. Det finnes koppar, bauxitt, gull, platina, sink, tinn og nikkel av metallene, olje og gummi,

Naturveridene pumpes opp for å fraktes vekk

rike fiskebanker og store muligheter for skogsavirkning. Rettighetene til disse rikdommer går nå over på utenlandske hender. Oljekonsesjoner gis til de store gigantene på verdensmarkedet. Gruverettigheter er gitt til store konserner. Plantasjene er også i stor grad på utenlandske hender. Den avgjort sterkeste investor er USA. Ca. 2/3 av all kapital som er investert i Indonesia etter 1965 er kontrollert fra De Forente Stater.

KONSTANT UTARMING

Monopolkapitalens representanter vil hevde at utviklinga i Indonesia vil skape velstand for folket på lang sikt, men dette er ikke tilfellet. For det første blir landets økonomi basert på at det trekkes billige råvarer ut av landet. Det er i utvinningen av råvarer at kapitalen som strømmer til landet hovedsaklig plasseres. Konsernene sikrer seg rettighetene til utvinning av naturverdiene som senere føres ut av landet til foredling i de høyt industrialiserte land. Senere blir ferdigvarene eksportert tilbake, men da til svært mye høyere priser. Så høye priser at vanlige folk ikke kan kjøpe. Om en ser på utviklingen av prisene på råvarer og ferdigvarer i perioden etter den annen verdenskrig har det vært en fast tendens til at råvarene har holdt stabile priser, mens ferdigvarene har steget sterkt. Dette betyr at Indonesia stadig må eksportere mer for å få kjøpt samme antall varer tilbake.

Stillingen som råvareprodusent får landet som permanent da all profitt trekkes ut av landet til monopolistenes lommer. Det blir ikke mulig for det indonesiske folk til selå bli i stand til å opparbeide seg ferdigvareindustri. Dessuten er det helt typisat USA tar høy toll på ferdigvarer mens de helt fritar råvarene. Akkurat det samme gjelder for EEC. Råvarene tas fra U-landa, men de får ikke lov til å konkur-

rere med egne ferdigvarer. Kapitalistene utbytter andre, men hindrer andre effektivt å konkurrere. Det er latterlig å høre kapitalistenes prat om den »frie konkurranse». Den ene part er fri til å utbytte den andre.

PROLETARISERING

Utviklingen som har foregått i det indonesiske fisket er illustrerende for hvorledes det går når utenlandsk kapital slipper til. Store trålere, spesielt japanske, men også et norsk selskap er inne i bildet, har fått tillatelse fra juntaen til å drive et rovfiske uten like. Ved hjelp av sitt hypermoderne utstyr kan utlendingene fange fisken før den når inn til kysten og utelukke den lokale kystbefolkning fra konkurransen. For å kunne overleve måtte de indonesiske fiskerne oppløse sine båtlag og selge sine redskaper. For den jevne indoneser betyr dette en forverring av matsituasjonen, og for fiskerne betyr det en vandring til byen og et liv i slummen. På denne måten blir store befolkningsmengder proletarisert slik at kapitalen får nesten ubegrensede muligheter til å rekruttere billig arbeidskraft. Det kan nevnes at denne arbeidskraft bl. a. blir brukt til å lage kosmetikk for vestens overklasse, mens den selv mangler midler til skikkelig mat. Regjeringen og utlendingene har tjent på utviklingen i fisket. Juntaen fikk rikelig med betaling for de rettighetene som ble gitt, men disse pengene går til lederne personlig og ikke til folket. Der folk før kunne kjøpe fisk av sine landsmenn, der må de nå kjøpe dyr hermetikk.

NORSKE KAPITALINTERESSER

Det er ikke bare norske fiskeriinteresser i Indonesia. Vi kjenner alle det omstridte foretak Guru Papp. Dette er nå kommet skikkelig i gang med kapital fra norske rederinteresser. Av andre selskaper som har hatt Indonesia-planer kan nevnes Block Watne, vår største ferdighusprodusent. Greker Cellulose ønsker et samarbeid om utnyttelsen av trevirket i landet og sist men ikke minst må vi huske at »våre» redere allerede er godt etablert i området.

I Thailand har Jotun A/s etablert seg. Direktør for Jotun, Odd Gleditsch hevdet at motivene for etablering for hans vedkommende hadde vært 100 % profittmotiv. (Norge og U-hjelpen, Elingaard forlag, 1969.) Det reaksjonære regimet i Thailand støttes effektivt av USA og amerikanerne bruker nå Thailand som sitt viktigste baseområde for krigføringen i Vietnam. Jotun leverer sine produkter hovedsaklig til amerikanske prosjekter og på denne måten støtter de opp om amerikanernes ugjerninger. Det kan nevnes at arbeiderne blir betalt med fra 0,70 til 1,50 pr. time.

SAS er også engasjert i Thailand. SAS eier 30 % av aksjene i Thai Airways og har forøvrig et intimt samarbeid med dette selskapet. Thai Airways har i de siste årene hatt en sterk ekspansjon på grunn av frakten av amerikanske soldater til og fra Vietnam. I Thailand kan de amerikanske soldatene more seg. I Time heter

det: »Over alt der amerikanerne slår seg ned i det landlege Thailand begynner det å blomstre. Barer, nattklubber, massasjestututter (betyr horehus), skredderier og bowlinghaller vokser fram... Militærbasen Udorn kan skryte av det flotte Udorn Hotel. Like over gata fins restauranten Silhouett der våre GI's skuffer i seg cheeseburgere og kylling, for de svinger seg videre til barer som Playboy og Mona Lisa.» Det er tydelig å se hvem denne »oppblomstringen» er for, i alle fall ikke for folket i landet. Men slike ting bekymrer tydeligvis ikke SAS eller noen ansvarlige i Norge det aller minste.

REDERNE, NORGE OG JUNTAENE

Norske redere har få moralske skrupler, deres mål er å tjene penger. Norske redere har lenge seilt med forsyninger til USA's krigføring i Vietnam og de seiler med varer til quislingene i Saigon. I begynnelsen av februar hadde »Far Eastern Review» en artikkel som gikk på mannskapenes forhold ombord på norske båter. Det gikk klart fram at de innfødte ble utnyttet av rederne og at de nærmest sto forsvarslose da det er nok av nye folk å ta av. Offiserene som er norske har det bra, mens resten av mannskapet må slite livet av seg til dårlig betaling. Det er også nyttig å merke seg at norske redere ikke seiler på Nord-Vietnam, da dette »kunne skade norsk skipsfart», avhengigheten av

Begynnende slum

Washington er klar.

Norge støtter også indirekte Saigon-juntaen og USA-imperialistenes forsøk på å få kontroll over landsbygda i Sør-Vietnam. Over U-hjelpens budsjett er det bevilget 17,4 millioner kroner (1966–71) til den Asiatiske Utviklingsbanken. Utviklingsbanken har blant annet gitt støtte til Thiu og Ky i deres bestrebelser på å passifisere landsbygda. Bondene skal få »velvillige lån» for å glemme alle lidelser som har blitt og blir påført dem fra aggressorenes side. Ekspedisjonssjef Thomas Løvold i Hanselsdepartementet kan også opplyse at banken i desember 1970 gav lån på 2,5 millioner til et fiskeriprosjekt i Sør-Vietnam. Vi kan trygt regne med at dette prosjekt også passer godt inn i pasifiseringsprogrammet. I det hele tatt bør Norge se med skepsis på den Asiatiske Utviklingsbanken, dens praksis har vist at den har et intimt samarbeid med de USA-tro juntaene i området og den har aldri vist noen forståelse for folkenes frigjøring. Det skulle være unødvendig å si at Nord-Vietnam ikke har kunnet få noe lån der.

Den offisielle norske holdninga til regimene i Sør-øst Asia er også talende. Mens vi har gode forbindelser med juntaen i Saigon, er det ikke mulig å få regjeringen til å anerkjenne Nord-Vietnam eller folkenes egen regjering, nemlig PRR. Norge pleier sine forbindelser med de korrupte og folkefiendlige marionetteklikkene, men tar avstand fra folkenes frigjøringskamp. Vårt NATO medlemskap og våre nære forbindelser til USA binder oss. Dessuten passer dette bra for våre kapitalister som kan øke sin profitt ved å investere i landet.

DET FELLEDE BEVIS

Det sikreste bevis for at norske kapital nå har begynt å interessere seg for landene i Sør-øst Asia, er at Den norske Creditbank har funnet det tjenlig å åpne et nordisk bankrepresentasjonskontor sammen med tre andre storbanker i Norden. Formålet med kontoret er i følge

sousjef Nielsen i DnC (Aftenposten 19/12-70) på kartlegge og bearbeide Singapore, Malaysia, Indonesia, Thailand, Filippinene og Hong Kong. Et marked på tilsammen 215 - 220 millioner mennesker.» Det kan være av interesse å komme med et annet sitat som viser hvorfor DnC nå er interessert i å åpne kontoret i Sør-øst Asia. Visepresident i Chase Manhattan Bank (en av de virkelige store), Ventworth, sa i juli 1965: »Tidligere har utenlandske investorer vært noe tilbakeholdne på grunn av de politiske fremtidsutsikter i Sørøst-Asia. Men jeg må si at USA's aksjoner i Vietnam i år, som har vist at USA vil fortsette å gi effektiv beskyttelse til de frie land i området — har virket i høy grad beroligende på både asiatiske og vestlige investorer.» Det er tydelig at også på norsk kapital virker USA's aksjoner beroligende. Der hvor USA får innsatt et marionette-regime, dit søker ledig kapital. Bare investeringene er lønnsomme, gjør det ingen ting om det har kostet menneskeliv for å oppnå dette. At den norske kapitalen vil pleie sitt forhold til juntaene i området går klart fram av et sitat av sousjef Nielsen i DnC: »Det vil bli lagt megen vekt på intim kontakt med kommunale og statlige myndigheter.»

MONOPOLISERING I NORGE

De norske kapitalistene motarbeider folkenes frigjøring i Sørøst-Asia. Dette kommer klart fram av den stilling de tar til regimene i landene. Vi husker også hvorledes norske interesser var med på å ødelegge for de indonesiske fiskerne. Også norske arbeidsfolk får svi for den utviklinga som fører til at norsk kapital søker til disse landene. Norsk treforedlingsindustri illustrerer hvilke krefter det er som virker innen norsk industri og vi ser at norske treforedlingsbedrifter er interessert i investeringer utenlands (Greaker i Indonesia og Borregaard i Brasil). I de siste åra har de mindre bedriftene blitt hardt pressa økonomisk. Delvis har vi sett konkurser, slik som Vestfos i høst, delvis har vi sett at mindre bedrifter har måttet innstille. Det har også vært sammenslutninger, slik at de mindre har gått inn i de store. Den kapital som på denne måten blir frigjort for kapitalistene brukes til å investere på mer lønnsomme steder. Samtidig med at Vestfos gikk ned, kunne en lese at Greaker ville inngå samarbeid med annen utenlandsk kapital om produksjon av papirprodukter i Indonesia.

Det som skjer innen norsk treforedling er en stadig sterkere monopolisering. Vi får stadig færre og større bedrifter. Denne utviklinga skjer langt over hodet på arbeidsfolk. Det er typisk at ingen blir informert før de må slutte. Arbeiderne blir behandlet som ting som en bare kan skalte og valte med som en vil. Det er ikke snakk om å ta menneskelige hensyn. Bare i de siste månedene er over 700 arbeidere blitt oppsagt. Den norske arbeider må forlate sitt hjemsted for å skaffe seg ny jobb, kanskje slute seg tordervet med de økonomiske løft som skal til for å etablere seg på et nytt sted. Kanskje får han ikke noe arbeid da hans alder gjør at

industrien ikke er interessert i ham noe mer.

Utviklingen under kapitalismen er også en tragedie for arbeideren i et u-land. Vi så at den indonesiske arbeider ble tvunget vekk fra sitt naturlige utkomme. Dette gjorde at han måtte friste en dårlig tilværelse i storbyslummen med bare såvidt utkomme til seg og sin familie, arbeidsløsheten ventet ham om han var uheldig. Dette skjer ikke bare i Indonesia. Det er et fast kjennetegn ved utviklingen i Sørøst-Asia der kapitalen får overtaket, at slummen i storbyene hoper seg opp. Vi kjenner slummen i Saigon, Djakarta, Bangkok osv. Dette er resultat av kapitalens herjinger.

FELLES INTERESSER

Alt dette kunne vært annerledes. Det er mulig for de land vi kaller u-land å utvikle seg harmonisk, men det forutsetter at det tas hensyn til folkenes egne interesser. Utviklinga må ikke ledes av kapitalens jag etter profitt. Dette gjelder også for Norge. Den norske arbeider er ikke tjent med å være et redskap for kapitalen. Det bør ikke være slik som nå at kapitalistene kan manipulere med arbeiderne som de selv vil.

Arbeidere i Norge har samme fienden som folket i Sørøst-Asia, nemlig monopolkapitalen. Det er den som står bak imperialismen og det er den som leder strukturrasjonaliseringa i Norge. Sammen kan den norske arbeiderklassen og arbeiderklassen i Sørøst-Asia klare å utrette noe. Folkene i Sørøst-Asia kjemper nå en tapper kamp. Vi må heller ikke stå passivt å se på at de interesser vi har felles med dem blir undertrykt av monopolkapitalen.

Vi oppfordrer alle til å gå med i aktivt solidaritetsarbeid. Vi kan på denne måten ramme kapitalen der den nå står svakest.

DnC-aksjon

Den norske Creditbank har i de siste måneder stått i spissen for en hysterisk hets mot alle progressive i Norge. Gjennom »hemmelige» notater har de foret aviser, organisasjoner og bedrifter med opplysninger om truselen fra venstre.

Men samtidig vet vi at Den norske Creditbank har opprettet et »representasjonskontor» i Sørøst-Asia. Her skal kapitalen gjøre sine framstøt. Vi vet også at banken har sterke interesser i treforedlingsindustrien. Kapitalen skal ut av ulønnsomme bedrifter og over til bl. a. Indo-Kina. Dette kalles imperialismen.

Det Den norske Creditbank gjør ved å utforske de progressive organisasjoner, er at de forsøker å forsvare sine interesser og gjør dette ved å sverte blant annet anti-imperialister.

Men vi har lært en ting av frigjøringskampen i Sørøst-Asia. Når fienden er i bevegelse er det lettest å ramme ham. FNL-gruppene i Oslo ville lage en løpeseddel om DnC's virksomhet. På forhånd samla en del av aktivistene seg til et møte hvor de grundig diskuterte bankens imperialistiske framstøt og hvordan en best kunne lage en løpeseddel som kunne bli slagkraftig: To ting var viktige: For det første at gruppene brukte aksjonen til å knytte nye folk til seg. Gi dem løpeseddelen, diskutere den med dem og vise viktigheten av organisert anti-imperialistisk arbeid for at slike løpeseddelaksjoner kan gjennomføres.

For det andre skulle løpeseddelen deles ut utenfor så mange filialer som mulig på samme dag. Dette opplegget førte til gode resultater. Mange bankfunksjonærer kom ut og ville ha løpeseddelen. En ringte til og med og ville at løpeseddelen skulle deles ut på personalmøtet som banken skulle holde samme dag. Det var bare noen få som reagerte negativt.

Utenfor hovedkontoret ble det truet med politi flere ganger, men da det endelig dukket opp en konstabel, kunne han ikke gjøre noe fra eller til. Flertallet av folkene på gata var positive og mange så det riktige i aksjonen.

Sikkerhetsjensjonen opp i Stortinget:

Overvåkinga fram i lyset!

Av innholdet:

- sider 2-3: Ledere om NATO og EEC, overvåking og demokrati
- sider 4-5: Overvåkinga skal styrkes
- sider 6-7: Vest-tysk militarisme
- sider 8-9: All-europæisk Sikkerhets- og NATO
- sider 10-11: EEC og NATO - moderne koloniherrer
- sider 12-13: Intervju med aktivist

Ky-vennlige arrestasjoner

Utsnitt fra demonstrasjonstoget

(Fortsatt fra side 2 - -)

Oslos gater. Ca. 1800 deltok. Mange medlemmer og tillitsmenn fra de ovennevnte organisasjoner deltok. De uttrykte også sin misnøye med ledelsen i organisasjonene sine. Her gjærer det og medlemmene sitter ikke stille og venter på ledelsen.

AUF LOKALT

Til AUF's landsmøte – for å nevne et eksempel – hadde Tingvoll AUL sendt inn et forslag som gikk på støtte til Solkom. Forslaget kom ikke lenger enn til distriktsstyret, der ble det stoppet fordi tidsfristen for forslag var overskredet. Dette skjedde selv om det har vært vanlig praksis i AUF at forslag som er kommet inn for seint har blitt tatt opp likevel. Sensur av medlemsmeninger?

NYTT EKSEMPEL:

På årsmøtet i Helgeland distriktslag av AUF var det forslag oppe om støtte til Solkom. Et flertall av delegatene var tydelig for. Et sentralstyremedlem som var til stede fikk ved formalistisk og manipulatorisk opptreden fratatt 7 delegater stemmeretten og 13 av de 21 delegatene forlot møtet i protest. Disse eksemplene er ikke enestående.

PÅ AUF's LANDSMØTE

kom det ikke opp noe forslag som kunne gi medlemmenes representanter mulighet til å ta et standpunkt til hvordan solidaritetsarbeidet for Vietnams folk skulle drives. Ledelsens manipulasjoner hindret dette.

SOLKOM BEKLAGER

også den holdningen ledelsen i Unge Venstre har vist landsmøtevedtaket sitt.

Vi oppfordrer medlemmene i AUF og Unge Venstre til å gå med i det anti-imperialistiske frontarbeidet i Norge. Finn dere ikke i ledelsens manipulasjoner. La lokallaga deres bli med i aksjonsenheten. Lag deres egne aksjoner på et skikkelig anti-imperialistisk grunnlag. Ta kontakt med Solkom.

Fritt Palestina

Organ for Palestinakomiteen i Norge. Nr. 1, 1971: USA's økonomiske interesser i Midt-Østen. Folkekrig og utdanning. Sionismen i Palestina (1917–1970). Bestilles over Boks 107 Blindern, Oslo 3. Støtteabb. kr. 20. Postgiro 20 90 85

Etter imperialistenes innmarsj i Laos arrangerte en rekke organisasjoner, med FNL-gruppene i Oslo som hovedarrangør, en stor demonstrasjon som samla godt og vel 1800 mennesker. Av uforståelige grunner ville ikke AUF, Vietnambevegelsen og Unge Venstre slutte seg til demonstrasjonen. De laga i stedet en ullen uttalelse uten klar anti-imperialistisk karakter som vi kunne lese i avisene. En annen sak var at mange enkeltmedlemmer av disse organisasjonene deltok i demonstrasjonen.

Toget gikk forbi ambassaden hvor det var en kort appell. Utenfor Saigon-juntaens løgnkontor ble det brent et amerikansk flagg sammen med et junta-flagg.

Demonstrasjonen skulle slutte av på Youngstorget. Mens det ble holdt tale, sto noen Ky-fascister og vifta med et junta-flagg oppe på terrassen foran Møllergt. 19. Politiet hadde lovet å ta seg av motdemonstranter, men foretok seg ingen ting.

Det var da et par-tre FNL-aktivister så det som sin plikt å ta saka i sine egne hender – de satte fyr på flagget. Dette førte til at disse tre aktivistene ble fengsla. Demonstrantene forlangte øyeblikkelig løslating.

Et kvarters ventig på torget førte ikke til noe, og vi marsjerte derfor opp i samla tropp foran politistasjonen. Etter ei stund så politiet seg nødt til å frigi kameratene våre. En vellykket demonstrasjon som til fulle viste at samla kamp og opptreden gir gode resultater.

Vietnam-aktivitet på Drøbak torg

Lørdag den 19/12 ble det holdt en «stand» på Drøbak torg i anledning 10-årsdagen for opprettelsen av Den Nasjonale Frigjøringsfronten i Sør-Vietnam, FNL. Det ble samme dag holdt aksjoner over hele landet. Aksjonen i Drøbak fikk oppslutning og bladet «For Vietnam», utgitt av Solidaritetskomiteen for Vietnam, ble solgt i ca. et halvt hundre eksemplarer i løpet av få timer. Det ble også solgt merker med påskriften «Seier for FNL», og samlet inn penger til det vietnamske folket som i det siste i sør har vært herjet av store flomkatastrofer i tillegg til krigsherjinger.

(Akershus Amtstidende 23/12-70)

Utenfor Saigons løgnkontor

Lengste strå til Solkom

Fra Hamar får vi høre at Unge Høyre har hatt møte om «Fred i Vietnam». Innleder var Jan Otto Hauge fra Vietnambevegelsen og Jelstad fra den fascistiske Sydøst-Asia-komiteen. Jelstads påstander ble i løpet av møtet sterkt tilbakevist av forsamlinga med FNL-aktivistene i spissen. Argumentene hans ble grundig avslørt og han reagerte overhodet ikke på at han ble kalt fascist.

Også Jan Otto Hauge kom til orde og i foredraget sitt prøvde han etter beste evne å sverte Solkom ved å hevde at det var Vietnambevegelsen som var den ledende kraften i Vietnamarbeidet i Norge.

Solkom var ifølge Hauge ei lita sekt som kjørte sin egen linje. Jan Otto Hauge var

tydeligvis ikke klar over hvem han hadde i salen. FNL-aktivistene protesterte kraftig, og han måtte gå tilbake på sine påstander.

På slutten av møtet fremmet en FNL-aktivist en resolusjon. UH-formannen som leda møtet forsøkte forgive å hindre avstemning. Resultatet ble imidlertid at resolusjonen ble vedtatt til tross for den reaksjonære møteledelsen.

Et eksempel på hvordan man kan gjøre en dårlig ting (UH-møtet) til en god ting til fordel for den anti-imperialistiske kampen.

FNL-aktivisten forsøkte seinere å få resolusjonen inn i Hamar Arbeiderblad, som mente den var for hard og bare skrev en liten notis fra møtet.

skolebøkene er imperialist-vennlige

Kampen mot imperialismen føres på mange fronter, den føres med geværet, i produksjonen, i skolen, i helsestellet, og ikke minst på det kulturelle området. Den revolusjonære kunsten og kulturen i Indo-Kina er i framgang, novellen i dette nummer er et eksempel på dette.

Tilsvarende er det nødvendig for imperialistene å propagandere for sin politikk. Det gjør de blant annet ved å framstille sin blodige undertrykking og utbytting som «nødvendige sikkerhetstiltak», «beskyttelse av amerikanske liv», ja Nixon presterte til og med å påberope seg folkeretten som forsvar for invasjonen i Laos. I forsøk på å skjule sine virkelige hensikter, søker de å begrave opinionen i løgner.

Men imperialismens propagandaframstøt begrenser seg sjølsagt ikke til pressekonferanser med imperialistiske PR-sjefer som Nixon og Agnew, eller fascistiske filmer som «Green Berets». Imperialist-vennlige synspunkter gjennomsyrrer norsk historie- og geografibøker. Vi vil her ta for oss en del typiske eksempler fra de «pedagogiske hjelpemidlene» som nyttes i ungdomsskolen – ikke for å foreta noen gjennomgripende analyse, men for å peke ut, gjennom eksempler, hvordan en kan bruke disse lærebøkene slik at de, stikk i strid med lærebokforfatterens og Kirke- og undervisningsdepartementets hensikter, blir midler i det anti-imperialistiske arbeidet.

HVA SKRIVER LÆREBØKENE?

Enkelte er svært så ivrige etter å forsvare en «nøytral og upartisk» skole; det er gjerne disse som hyler høyest når de finner ut at det fins elever på skolen som tar standpunkt mot imperialismen og som tar konsekvensen av sitt syn. Da mobiliserer de det enorme regelverket mot bl. a. FNL-aktivister og nekter dem å holde møter, spre propaganda osv.

La oss ta et eksempel som river den «nøytrale og upartiske» maska av dem som sitter og godkjenner lærebøker til bruk i skolen. I boka «Fedrelandet og Verda» skriver A. Sketting i forbindelse med George Marshalls «storslegne plan om hjelp til Europa»: «G. Marshall meinte at fattigdom og naud var beste grobott for kommunismen. Derfor har USA også ytt milliarder av dollar til økonomisk lite utvikla land i Asia og Afrika.»

Det er som McCarthy skulle sagt det sjøl. Resonnementet er som følger: 1) Alle kommunister er fæle. 2) Alle amerikanere er snille og bekvjempere de slemme. 3) Alle som ikke liker den amerikanske «hjelpen» er kommunister.

Vi veit om et sted i Asia der folket har fått spesielt godt utbytte av de amerikanske dollarne. Der kommer de i form av US- og leiesoldater som myrder, brenner og voldtar. (Les mer om dette i boka «Ikke bare Song My») og i form av et bomberegner historien ikke har sett maken til. (Mer om dette er annet sted i bladet.) USA bruker nå ca. 30 milliarder dollar årlig til militære formål i Sørøst-Asia.

DE SNILLE AMERIKANERNE

I en annen bok leser vi følgende om USA: «Noen amerikanske forretningsmenn har tjent svimlende formuer (for å gjøre det må en være «både dyktig, energisk og heldig» – vår anm.) – og gjort

sine navn kjente gjennom gaver til stipendier eller andre veldedige formål (Rockefeller, Fulbright, Ford, Carnegie) ... Gang på gang har amerikanerne hjulpet fremmede folk med mat og penger når nød har truet, og de har gjennom sine pengebidrag gjort FN's verdensomspennende virksomhet mulig.» 1

De norske lærebøkene er flinke til å formidle USA-imperialisters PR-tiltak.

For å få et mer «balansert» bilde av USA vil vi føye til: Gang på gang har USA hjulpet fremmede fascistregimer med penger, våpen, CIA-agenter og soldater når folket har truet deres imperialistiske herredømme (Guatemala, Haiti, Korea, Vietnam, Kambodsja, Laos, Hellas, Israel ...)

Samme bok skriver, etter å ha nevnt at «Vietnam har lidd mye under krigshandlinger», om «Samarbeidet om Mekong»: «Det bygges demninger og ryddes framkomstveier for flåter og båter. Stryk skal utnyttes til kraftverk. Det gjørmete elvevannet ledes utover jordbrukslandet omkring.

Alt dette må landene langs Mekong samarbeide om. FN har hjulpet til med å skaffe penger og eksperter til utbyggingen.»

Det høres jo idyllisk ut. La oss i denne forbindelse nevne noen fakta om hva Mekong er blitt brukt til, pluss litt til:

Den 14. og 15. april, en snau måned etter det CIA-arrangerte militærkuppet i Kambodsja i fjor, melder pressebyråene AP og UPI fra Pnomh Penh om massakre på tusenvis av vietnamesere. Likene fløt nedover Mekong-floden med bakkbundne hender. Det var leiemorderhæren til kuppemakerne som utførte massakren.

o Størstedelen av områdene langs Mekongs bredd, både i Vietnam, Laos og Kambodsja er frigjorte. Amerikanske kanonbåter fulle av marinetropper seiler ofte opp elva. Landsbyer blir bomba og brent.

o Det er riktig at folkene i Indo-Kina samarbeider om å nytte Mekong i produksjonen. Det foregår bl. a. på den måten at bøndene leder elvevannet ut på jordene for å rense jorda etter giftspredninga fra amerikanske bombeffly.

LÆREBØKENE UNDERSLÅR FAKTA

Denne læreboka ble utgitt i 1968, på den tiden da opinionen i landet begynte virkelig å vende seg mot USA i Vietnam. De fleste nyere lærebøkene unngår systematisk å behandle Vietnamkrigen, hva det nå måtte komme av. Noen er til og med så frekke å dikte opp idylliske historier om internasjonalt samarbeid i et område der folket aktivt har kjempet mot imperialismen siden 1940, en krig som har påført folket i Vietnam ufattelige lidelser.

Vi tror ikke dette skyldes at lærebokforfatterne totalt mangler evne til å skille viktige hendinger fra uvesentlige, men snarere at Vietnamkrigen etter hvert er blitt et ømtålelig emne for dem som bestemmer hva lærebøkene skal innehol-

de. De unngår ubehagelige fakta som ville bryte ned illusjonene om det »frie og demokratiske USA».

Ellers er lærebøkene prega av halvsannheter om Vietnam. Om krigen mot franskmennene lærer vi f. eks. følgende: »... fridomsstyrkane i landet fekk hjelp frå Sovjet-unionen og Kommunist-Kina, og motviljug måtte franskmennene gje Indokina sjølvstyre.»² En nevner ikke at USA fra 1952–54 finansierte 80 % av Frankrikes krigsomkostninger. Heller ikke at det var folket i Vietnam, under Vietminhs ledelse som førte kampen og at støtten fra Kina og Sovjet bare var materiell.

»På ein konferanse i Geneve freista stormaktane å skape fred i landet ved å dele landet i to, Nord-Vietnam og Sør-Vietnam.»² En nevner ikke at delingen var midlertidig og at frie valg skulle foretas under internasjonalt oppsyn, og at USA muntlig forpliktet seg til avtalen men seinere (1956) forhindra frie valg da »det var sannsynlig at kommunistene ville fått ca. 80 % av stemmene». (Eisenhower i sine memoarer).

Videre framstilles frigjøringsbevegelsen i Vietnam som »kommunistiske Vietcong-styrker» idet de underslår at FNL er en bred enhetsfront som samler hele folket i kampen mot imperialismen. (Les mer om dette i Spes. nr. For Vietnam, Programheftet, og Grunnsirkel om Vietnam).

I TRONDHEIM

Men imperialistene retter ikke bare framstøt i skolen indirekte gjennom lærebøkene. Sjefen for den politiske avdelinga ved US-ambassaden, Mr. Hennemeyer inviterte seg sjøl til å holde et to timers

foredrag ved Norges Lærerhøyskole i Trondheim. Foredraget skulle »forklare» USA's utenrikspolitikk, og inngikk som en obligatorisk del av undervisninga. Studentene møtte massivt opp og fylte salen. Etter at en erklæring var lest opp, som fordømte USA's imperialistiske politikk i Sørøst-Asia og ellers i verden, forlot 2/3 av studentene salen, slik at Mr. Hennemeyer holdt sitt foredrag for nesten tom sal. Etter denne vellykte aksjonen er det dannet en FNL-gruppe ved lærerhøyskolen.

BRUK LÆREBØKENE TIL Å SKAPE DISKUSJON I KLASSEN!

Vi kan la denne aksjonen i Trondheim stå som eksempel på hvordan vi anti-imperialister bør bruke lærebok-løgnene til å styrke solidaritetsarbeidet for folkene i Indo-Kina. De som arbeider i skolen kan bruke disse løgnene til å

forklare folk hva som virkelig skjer i Indo-Kina. La ikke læreren få dosere lærebokstoffet om Indo-Kina, men spør f. eks. om å få holde innledning til diskusjon i klassen, f. eks. på grunnlag av det som er behandlet i denne artikkelen. Slik kan vi styrke propagandaen til støtte for folkene i Indo-Kina og derigjennom ytterligere isolere de som ennå forsvarer USA-imperialismen.

NB! Mere stoff om dette fins i dette og andre nr. av FV og i Solkoms studiesirkler. Skriv til redaksjonen og be om å få stoff til å holde innledninger el. lign.

FOTNOTER:

- 1) Rødevand/Farrestveit/Hansen: »Den vide verden» (Geografi for 6. skoleår)
- 2) Hilmo/Øverås: »Historie for ungdomsskolen»

Kragerø-aksjon

I Kragerø har det vært forsøk på å sette opp »Green Berets». Kinosjefen hadde tenkt å vise både denne filmen og filmen »Inside North Vietnam». Dette kunne jo se fint ut ved første øyekast – innlegg fra begge sider. Meningen var opprinnelig å sette opp filmene som vanlige forestillinger på forskjellige dager.

Det var dermed helt klart at dette ikke ville bli noen avsløring av Green Berets, men bare en vanlig forestilling med fascistisk propaganda. En annen tanke var at filmene kunne settes opp på samme dag med etterfølgende diskusjon. Hvis man tenker på filmenes lengde og etterfølgende debatt går det umiddelbart fram at dette var å sette vel store krav til publikum.

FNL-gruppa i Kragerø reagerte med en gang det var snakk om å sette opp Green Berets. De fant etter at de ulike mulighetene som er nevnt foran ble vurdert at de ikke kunne akseptere en oppsetting.

Framvisning ville bare bety fascistisk propaganda i beste Goebbels-stil. En ting er at fascistisk propaganda blir grundig avslørt, men vi kan ikke godta at den skal danne grunnlag for en diskusjon.

Resultatet var at filmen ikke ble vist, og det takket være den lokale FNL-gruppa som reagerte på en riktig måte og skapte en opinion mot framvisningen.

green berets

Av Stig Holmås

Jeg er lært opp til å forstå
at fascisme skal bekjempes.
Så da norske myndigheter ga ordre om å
åpne kinodørene for den amerikanske goebbels-
filmen »Green Berets», –
kjøpte jeg billett og gikk inn i salen,
for å vise min avsky,
for å si min mening,
for å ytre meg.

Og vi var mange
som ikke likte menneskedreperne.
Som ropte ut vår protest.
Som ble slått av framførte ny-nazister.
Som ble ført bort av politiet.

Og jeg husker den pene unge mannen
med merke på jakkeslaget (»BOMB HANOI»)
rope til en av politifolkene at de
burde henge oss.
Vill i øynene da han ropte.

Jeg er glad for at
jeg er lært opp til å forstå
at fascisme skal bekjempes.

FNL-arbeidet i Halden

Hvilke problemer er det FNL-gruppene rundt omkring i landet har å stri med for? Hvordan er kontakten mellom gruppene og Solkom sentralt, og hvordan driver aktivistene arbeidet sitt utad? I dette nummeret har vi tatt for oss gruppa i Halden. Den teller i dag elleve faste medlemmer og består bare av skoleungdom.

— Dette at vi er ei ren skolegruppe, ser vi som en svakhet fordi vi får for liten kontakt med andre folk, sier den nyvalgte formannen i en samtale med For Vietnams redaksjon. Imidlertid er vi klar over dette problemet og vil gjerne gjøre noe med det, men da vi foreløpig står svakt økonomisk, er vi avhengig av skolen for å få et sted å være. Målet vårt er å samle penger nok til å leie et eget kontor.

— Så kontakten utad er svært dårlig?

— Vi har samarbeidet litt med lærerskolen i Halden, men folka der har for dårlig tid til å kunne binde seg til aktivt arbeid i gruppa vår. Til gjengjeld arrangerer de studiesirkler der.

— Når det gjelder forholdet til arbeidsfolk, opplever vi at f.eks. det å spre løpesedler utenfor en fabrikk ikke gir en skikkelig respons. Folk har ikke tid, dessuten føler de kanskje at det ikke angår dem direkte. Årsakene til det må vi ta noe av skylda for, i og med at vi ikke alltid er like godt politisk skolert og kan argumentere for saka. Det er nødvendig å

sette Vietnam-arbeid i sammenheng med de problemer folk daglig føler på kroppen. Når vi selger For Vietnam på dørene, er det ofte at folk oppfatter oss som selgere av »humanistisk juleglitter».

UNG GRUPPE

Gruppa kom i gang i april 1970 etter

samarbeid med en aktivist fra Oslo. Men allerede under Vietnam-uka høsten 1968 ble det holdt stands i Halden, så det kan sies at de har vært aktive sympatisører lenge.

— Hvorfor fant dere det nødvendig å organisere dere?

— Det er et politisk spørsmål og ikke

FNL-aktivister i arbeid

Anti-imperialister og sikkerheten

Det er en kjent sak at politiet driver registrering av folk som deltar aktivt i den anti-imperialistiske kampen. Dette skjer bl. a. ved fotografering under demonstrasjoner. Dessuten vet vi at storkapitalen driver med sin private registrering av venstresida i norsk politikk. Riktignok venter Stortinget på Mellbye-utvalget som skal ta opp alle forhold ved vår sikkerhetspolitikk, men det er liten grunn til å tro at registreringa vil opphøre etter Stortingets behandling.

Et viktig spørsmål blir derfor hvordan vi som anti-imperialister skal forholde oss til overvåkinga. Det at vi blir truet på disse måtene, viser oss at det er viktig at vi lærer å mestre forskjellen mellom legal og illegal kamp mot imperialismen. Når vi arbeider her i Norge, skjer det innenfor rammen av de norske lover. Våre demonstrasjoner er lovlige, vi søker politiet om tillatelse før våre stands blir satt opp. Våre skrifter faller innenfor lovens ramme.

Det er derfor ingen grunn til å være

redde for å stå åpent fram som anti-imperialister. Det er derimot viktig at vi agiterer for våre synspunkter og at vi viser vår styrke i demonstrasjoner for at kampen skal utvikle seg og for at vi skal få flere med.

På den andre sida skal vi ikke være uforsiktige overfor våre fiender. Vi har ingen grunn til f.eks. å tilkjenne navn på medlemmer i fronten, hvorledes vi er organisert internt bør også holdes hemmelig. Vi oppfordrer alle anti-imperialister til å hjelpe oss med at slike opplysninger ikke kommer sikkerhetspolitiet eller kapitalens organisasjoner som Libertas i hende. Det politiske klimaet i Norge kan tilspisse seg. Norske progressive bør huske det som skjedde i Hellas.

Vi skal drive vårt lovlige arbeid, men beskytte oss mot eventuelle angrep som kan komme. Utvikler vi den riktige avveining mellom åpent og utadretta arbeid og indre sikring, kan vi vinne flere tilhengere og sikre alle mot overgrep.

helt lett å besvare. Vi er klare motstandere av USA's krigføring i Vietnam, dessuten forsøker vi å sette dette arbeidet i en videre sammenheng. Hvis en skal arbeide for en sak, så nytter det ikke bare å være støttespiller, som for eksempel det å ta imot Vietnam-stands når det er aktuelt.

Når det gjelder kontakten til den sentrale ledelsen, har gruppa litt av hvert å sette fingeren på.

— For liten kontakt med Oslo, dårlig kommunikasjon og dødgang etter Vietnam-ukene, sa gruppa samstemmig. Dette kan bedres på ved kontinuerlig kommunikasjon.

Bedre kontakt med Oslo vil stimulere arbeidet. Det er ikke nok at bare vi sender inn rapporter.

STUDIER OG KRITIKK

Studiene foregår på vanlige medlemsmøter hovedsakelig basert på materiell fra Solkom. Studiesirkel for ti sympatisører er i gang, og For Vietnam blir lest grundig. Gruppa legger stor vekt på politiske studier for å kunne agitere effektivt.

— Hva synes dere om Solkoms materiale og For Vietnam?

— Studiesirkelen oppfatter vi som for lett. Spørsmåla leder ofte til fasitsvar, de bør være bedre gjennomtenkt. Den interne medlemskontakt bør avgjort styrkes, og dette studiematerialet kan

Ny FNL-gruppe i Sandefjord

Sympatisører i Sandefjord har lenge følt det som et savn at det ikke har vært FNL-gruppe i byen. Nå har noen gymnasiaster tatt initiativet til å starte opp, men de har støtt på forskjellige problemer:

— Det er vanskelig å komme i gang skikkelig, planene flyter ut i prat. Alt henger liksom i lufta for oss.

Men tross sine vansker har gruppa allerede skaffet seg et sted å være. De har fått et rom på et ungdomssenter i byen, men må dessverre dele det med andre. En god ting er at de på denne måten kommer i kontakt med andre som vanker der og treffer på sympatisører.

— Noe av det verste er det å få innpass her i byen når en ikke representerer en kjent organisasjon, sier gruppa. Sandefjord er et vanskelig miljø for progressivt politisk arbeid — det er massevis av »gjengementalitet» og pene »pappagutter» her.

— En annen ting er at vi føler oss hjelpeløse, vi vil gjerne ha støtte fra folk med erfaring, f. eks. å få en fra Solkom til å sette oss i gang med studiene.

(Fortsatt fra forrige side - -)

gjernes legges opp vanskeligere.

Gruppa synes artiklene i For Vietnam ofte er for tunge, særlig for nye folk. Et fint trekk ved siste nummer var intervjuformen som er lett tilgjengelig. De savner reportasjer fra gruppen som viser at det foregår aktivt arbeid i fronten utenfor Oslo. Det styrker folks interesse.

— I siste nummer av For Vietnam reagerte vi på visse tegninger — særlig framstillinga av det amerikanske flagget. Slikt tjener ikke saka vår.

— Hva er deres mening om imperialismens hovedtrekk i dag?

— Viktigst er det å bekjempe USA-imperialismen i Sørøst-Asia, men vi savner diskusjon omkring andre former for imperialisme, f. eks. Portugals kolonierherredømme i Afrika. Det er klart at vi også må ta standpunkt til EEC-spørsmålet på anti-imperialistisk grunnlag, da dette er et nærliggende problem for folk flest.

— Til slutt, konkrete mål og planer?

— Det tjener ikke arbeidet vårt at vi er ei isolert skolegruppe, vi vil trekke med oss et breiere lag av folket. Det ville være naturlig for oss å bygge ut kontakten med fagforeningene som da sannsynligvis støtter oss økonomisk. På den annen side er vi redde for å stivne til en ny »Vietnambevegelse» dersom vi gjør oss helt avhengig av dem. Det er arbeidsfolk vi vil ha kontakt med, ikke først og fremst deres organisasjoner som vi opplever som politisk tilstivna.

— Ønskelista er eget kontor, skrive-maskin og stensilmaskin. Men den viktigste målsettinga for oss er det store gjennombruddet utad her i Halden.

— Hvorfor mener dere det er viktig å organisere seg?

— Hvis en er alene, får en ikke gitt sitt bidrag til kampen. Det er klart at en felles front gir styrke. En enkeltperson kan ha gode meninger, men det hjelper ingenting hvis kampen ikke organiseres. Det gjelder å få utadretta slagkraft. Blant annet har vi støtte på folkehøgskolen her i distriktet, og håper å få med oss folk fra yrkes-skolen.

Når det gjelder materialet fra Solkom, savner de først og fremst stoff som går på organisasjon.

— Kjør mer på informasjon i For Vietnam om gruppene, og generelt om organisering for å trekke folk med. Ellers synes vi ikke artiklene i bladet er for vanskelige. Vi mener at Solkom har fått fram mye

bra informasjon som ellers blir fortia i aviser og skolebøker.

Til tross for at disse folka er nye i arbeidet, har de allerede planer om konkrete arbeidsoppgaver. Innlegg til skole-avisa skal skrives, men de gir seg ikke med dette:

— Vi vil forsøke å få inn informasjon i noe av lokalpressa om hva vi står for. Den reaksjonære avisa Sandefjords Blad holder vi oss unna. Som en større arbeidsoppgave har vi tenkt å ta for oss historiebøkene våre, diskutere hvor dårlig Sørøst-Asias historie er dekket og kanskje holde et klasseseminar hvor en av oss har innledning. Et par av lærerne vil støtte oss i dette arbeidet. Et mål for oss er å bli noenlunde politisk skolert og etablere gruppa til skikkelig innsats i Vietnam-uka.

Til tross for at Sandefjord er en lite progressiv by, håper gruppa på at situasjonen over skal bli en realitet

UNNTAKSLOVENE OG NATO'S BEREDSKAPSPLANER

Kampanjen Norge ut av NATO gir nå ut et hefte som er kalt »Unntakslovene og NATO's beredskapsplaner». Det tar opp bakgrunnen for loven, proposisjonen til loven, debatten som fulgte og de mangfoldige protestene som strømmte inn til Stortinget.

For å gjøre det hele inn i et større perspektiv er det tatt med artikler om Mc Connell-planen eller NATO's egne unntakslover og om overvåkingstjenestens

virksomhet. Hva denne går ut på får vi av og til et ymt om gjennom pressa, f. eks. tidligere sjef for overvåkningspolitiet Asbjørn Bryhn i VG 6/7-63: »Derfor gjelder det for dem (Statens fiender, vår anm.) å få kontakter på alle områder. . . så vi langsomt og sikkert pådyttes synspunkter som er i strid med våre interesser — for eksempel få folk til å protestere mot Fellesmarkedet.»

Hefte vil bli studert i Kampanjens lokalgrupper, dersom du er interessert i å delta så ta kontakt med disse. Studieopp- legget er trykt bak i heftet slik at det også kan brukes til sjølstudium eller diskusjon sammen med noen venner.

Kampanjen Norge ut av NATO vil ellers i tida framover delta i anti-EEC-arbeidet. Den vil særlig legge vekt på de politiske og militære aspekta og få fram EEC's politiske karakter.

Hefte kan bestilles hos:

Kampanjen Norge ut
av NATO Postboks 1578,
Vika Oslo 1,

Pris kr.3—

Amerikanske krigsfanger får human behandling

Nixon-administrasjonen ble svært overrasket da den fulle og hele lista over amerikanske krigsfanger i Nord-Vietnam ble offentliggjort den 23. desember 1970.

Denne lista ble ikke i første rekke overlevert til Nixon-administrasjonen, men til politikere som hadde kritisert USA's politikk i Vietnam.

Lista inneholder 368 navn og avviker fra det Pentagon har sagt om at minst 379 er fanger i Nord-Vietnam.

»Hvis det ikke blir bekreftet at nord-vietnamesiske ledere lyver eller har gitt en ufullstendig liste (ingen skulle kunne forstå hvorfor de skulle gjøre det), vil det bli desto vanskeligere for USA-imperialistene å anklage Hanoi for umenneskeligheter overfor familiene til de pilotene som blir oppført som 'savnet'.

»... Faktum er at de amerikanske lederne ofte har opplyst om ekstremt store tall av amerikanske fanger i Hanoi. I disse statistikkene legger de ofte inn rapporter om savnede menn, de som er blitt skutt ned over Nord-Vietnam, de som er tilfangetatt i Laos eller Sør-Vietnam.» (Le Monde 24/12 1970).

Samtidig med at denne lista ble offentliggjort hadde Nord-Vietnams utenriksdepartement en uttalelse om USA-piloter som er blitt tatt til fange i DRV. Uttalelsen slår fast at de amerikanske fangene er blitt behandlet human og har fått nødvendig legehjelp. Fangene har også fått tillatelse til å utveksle brevkort og motta pakker fra sine familier.

DRV OG GENEVE-KONVENSJONEN AV 1949

Da DRV i 1957 sluttet seg til Geneve-konvensjonen av 1949, gjorde de følgende eksplisitte reservasjon til artikkel 85: »DRV erklærer at krigsfanger som blir anklaget og (for)dømt for krigsforbrytelser eller forbrytelser mot menneskeheten i samsvar med prinsippene ved Nürnberg-rettsaker, skal ikke nyte godt av beskyttelsene denne konvensjonen gir ifølge artikkel 85.» (Vietnam Courier, 28/12 1970).

Det slås videre uttrykkelig fast at USA-pilotene blir tatt i ferd med å utøve forbrytelser mot det vietnamesiske folket. Dette fordi USA-imperialistene driver den grusomste krig i Vietnam og Indo-Kina som noen gang er ført.

— fordi deres politikk er å bombe landsbyer, byer, sykehus, skoler, demninger osv.

— fordi de ikke bare bomber, men samtidig sprer gifter som ødelegger avlingene, vegetasjonen for øvrig og gir alvorlige forstyrrelser i arveanleggene til befolkningen.

Politikken »drep alt, brenn alt, ødelegg alt», savner sidestykke i historien.

KRIGSFANGENE

Om krigsfangene i Nord-Vietnam skriver Newsweek 30/11 1970 at det er motstridende antakelser og oppfatninger om behandlingen. Konklusjonen blir imidlertid: »En observatør som har vært i Hanoi nylig mener at USA-antakelsene (om mishandling) er tvilsomme. Kilden

aksepterer at krigsfangene er under et visst psykologisk press, men tror at matrasjonene og behandlingen — hvor dårlig den enn måtte være i forhold til amerikanske krav — sannsynligvis er lik den de nord-vietnamesiske troppene får.»

Det samme bekrefter også et intervju med en tidligere fange som klaget over kjedsomheten i fengslet, men som også fortalte at de fikk lov til å lese klipp fra amerikanske aviser, og kunne bade annen hver dag.

Den franske journalisten Theo Ronco som har vært i Hanoi kan fortelle at forholdene er bra og at fangene også var beskjeftiget med å spille basketball.

Disse krigsforbryterne som er tatt i Nord-Vietnam kommer altså ikke inn under Geneve-konvensjonen. De blir dømt i henhold til DRV's lover. Fangene blir som vi har sett human behandlet da nord-vietnameserne sjølsagt skjønner at de bare er redskaper for imperialistene.

DE VIRKELIGE KRIGSFORBRYTERNE

»Hvis general Westmoreland, tidligere øverstkommanderende for USA-styrkene i Vietnam, skulle bli prøvet i forhold til de retningslinjer som ble fastslått om krigsforbrytelser begått under 2. verdenskrig, ville han bli kjent skyldig.» (Prof. Telford Taylor, tidligere USA-anklager i Nürnberg-rettsakene, AFP, 1/1 1971).

Professor Taylor sier ingenting om Nixon, Laird, Rogers eller andre, men det er ingen grunn til å tro at det ville gått annerledes med dem.

USA-imperialistene og ders medhjelpere har i lange tider brukt de overdrevne tall

KONTAKT MED LESERNE

Redaksjonen har fått en del brev fra grupper og lesere, men vi etterlyser ennå flere kommentarer og mer kritikk. Gå gjerne konkret til verks og fortell oss hva du/dere mener er dårlig eller galt. Skriv til oss om emner du/dere mener burde behandles. Hva med layout i bladet? Er den tilfredsstillende? Det er ikke bare redaksjonen som er ansvarlig for bladet – FNL-gruppene og leserne må også ta aktivt del.

Her bringer vi et brev fra FNL-gruppa på Blindern i Oslo. Den kritikk og de forslag som er kommet fram her har vært diskutert i redaksjonen og har, håper vi, gitt konkrete resultater. Vi har forsøkt å følge opp de forslagene gruppa har kommet med.

Blindern FNL-gruppa har studert For Vietnam 4/70. Vi synes at det er av avgjørende betydning for avisa å få styrket kontakten mellom leser og redaksjon. Men det er også viktig at kontakten kan brukes til noe, at den ikke bare blir kontakt for kontaktens skyld. Det er viktig for redaksjonen å få målretta kritikk – og det er også viktig for gruppene å sette seg ned og finne hva de egentlig mener om bladet de selger.

Vi synes at bladet burde inneholde mer variert stoff, ikke bare facts og analyser og ikke alltid i den tunge form som nå preger bladet. Hva med artikler om hvordan folk lever i Vietnam? Vi etterlyser kulturelt stoff, f. eks. noveller og bokomtaler. Vi synes at intervjuformen som ble brukt i forrige nummer letta opp avisa betraktelig.

Redaksjonen burde oppfordre gruppene og leserne til å diskutere deler av bladet, f. eks. layout, artiklenes lengde, deres viktighet osv. og deretter å sende den kritikken inn til redaksjonen.

Anti-imperialistisk hilsen

Blindern FNL-gruppa.

«For Vietnam» er ikke bare et blad som leses, men også et blad som kan brukes. Ved å studere «For Vietnam» alene eller når en er flere sammen, kan en lære mer om Vietnam og imperialismen, videre kan en spre bladet til kjente, på skolen, arbeidsplassen, i militærforlegninga eller på stands og ved dorsalg. På denne måten kan en gjøre noe konkret og aktivt for å spre bedre kjennskap til det vietnamesiske folkets frigjøringskamp, og dermed legge grunnlaget for et organisert Vietnamarbeide eller for å bedre FNL-gruppas arbeide.

1. Hva innebærer Nixon-doktrinen for a) USA? b) Sørøst-Asia? c) Europa?
2. Hva betyr det for norske arbeidsplasser at norsk kapital søker til Sørøst-Asia – finn eksempler. Hvordan kan vi bruke dette i vår propaganda?
3. Drøft hvordan dere kan bruke artiklene om FNL-gruppene i Halden og Sandefjord for å styrke eget arbeid.

om amerikanske fanger i Hanoi for å rettferdiggjøre sine krigshandlinger i Vietnam.

Opinionen i USA gjennomskuer Nixons fortvilte løgner og ... »selv en organisasjon som Pentagon kontrollerer, Den Nasjonale Forening av familier til amerikanere fanget eller savnet i Sørøst-Asia, har brutt med Nixons politikk.

De hevder at USA skulle sette en bestemt frist for definitiv tilbaketrekning av alle amerikanske tropper, fordi Hanoi nettopp har erklært at fangeproblemet vil bli tatt opp på en konstruktiv måte så snart det blir satt en rimelig tidsfrist av Washington. Så langt har Hanoi foreslått å

To amerikanske fanger

diskutere frigivelse 30. juni 1971.» Samme dagen (24/12 1970), skrev Le Monde på lederplass:

»Det rekker lenge å lese Saigon-pressen for å få et inntrykk av hvilken gru som hersker i disse fengsler og leire (til Saigonjuntaen, red.). Amerikanske ledere har aldri bevisst at de fangede pilotene blir utsatt for dårlig behandling. På den andre side vet alle at det er USA-budsjettet som opprettholder fengsler som Poulo Condor. Uten å glemme den forståelige engstelse hos de amerikanske familier, skal det bli understreket hvor umulig det er for mange sør-vietnamesiske familier å få informasjon om sine egne. Disse er ofte blitt tatt bare i besittelse av våpen eller i sine hjem.»

(Fortsatt fra side 15 --)

forbrend. Fire kameratar fann han og tok han med seg mot den amerikanske basen, der dei visste det var lege. På vegen vart dei overraska av ein amerikansk patrulje, som tok livet av dei fire kameratane. Dei gjorde dårlig arbeid då han sjølv slapp frå det med livet. Om natta vart han funnen av FNL-soldatar og transportert til Nord-Vietnam for behandling.

KVINNENE

Den vietnamesiske kvinneorganisasjonen som er søsterorganisasjon til Norsk Kvinneforbund, har fire millioner medlemmer. Oppgåva deira er å dra alle kvinnene aktivt med i samfunnslivet, og det har dei klart i stor grad. I nasjonalforsamlinga har dei 14,6 % representasjon. På fylkesnivå kan dei ha opptil 40 prosent. Kvinneforbundet tar seg av oppgåver som organisering av skole- og helsestell, og hjelper familier der mannen er soldat. Leiaren for Kvinneforbundet er ein slags direktør for handel- og helsevesen. Dei har også fått gjennom nye ekteskapslov som sikrar kvinna fulle juridiske og sosiale rettar. Ein har og gjennomført prinsippet om lik løn for likt arbeid.

INDUSTRIEN

– Kva med industrien?

– Vi besøkte ein tekstilfabrikk. Eg trur det fortel mykje om forholda i industrien at dei der hadde oppfylt produksjonskvoten sin for 1970 ein måned før tida. Det gjorde at dei kunne produsere 70 000 bomullsjumparar ekstra, av dei 28 000 til Sør-Vietnam. Når det gjeld produksjonen av ris, som er den viktigaste matvarekjelda, dekkjer dei sitt eige behov. Alle varer rekna under eitt, er dei no 80 prosent sjølvhjelpete. Alt dette må sjølv sagt sjåast i lys av at dette landet i 1945 låg nede i kolonialt vanstyre. Det var 2 millionar menneske som døydd av svolt i 1945. Den vellukka oppbygginga av landet trass

INVASJONEN I LAOS GA MEG NOE Å TENKE PÅ

I dag rykket 30 000 av Quislings regjeringstropper inn i Sverige
De ble understøttet av tyske bombefly og helikoptre og sivile tyske rådgivere er også med

Hitler kunne melde overfor verdenspressen at alle tyske tropper skulle holde seg innenfor Norges grenser

Det hele er en sak mellom norske kommunister som har baser i Sverige og de norske regjeringssoldatene

Paven ser på aksjonen som fullt ut berettiget og mener at ingen kan klandre Tyskland
Det gode samarbeidet mellom Hitler og Quisling viser at den norske regjeringen om ikke lenge selv kan ta ansvaret for å styre landet

Det lover det beste for en endelig fred for det krigstrette norske folket

L. H.

i stendige åtak frå den amerikanske krigsmaskinen gjer sjølv sagt at dei blir endå meir styrkte i overtvinga om at Vietnam ein dag igjen er fritt og udelt. Dei har vist, og viser stadig, at dei kan stå imot og slå tilbake.

Tungt væpnede marinesoldater på jakt etter skjulte fiender under amerikanernes utslettelse av Hue

Amerikanerne står bak massakrene i Hue

Det har vist seg vanskeligere og vanskeligere for USA å skjule at de driver et regelrett folkemord i Vietnam. Når de trenger dekke over sine forbrytelser, har amerikansk propaganda gitt FNL skylden, og »Massakren i Hue» er den mest seiglivende myten løgnpropagandaen har klart å fabrikere.

Påstanden går ut på at Vietcong skal ha drept mellom 2000 og 3000 mennesker i det tidligere vietnamesiske keiserrikets hovedstad, Hue. Det skal ha skjedd under Tet-offensiven i februar 1968, og redsels-skildringer har vært spredd i verdenspressen som »motvekt» til Song My. Hver gang regelrett nedslaktning av sivilbefolkningen har forekommet, har amerikanerne forsøkt å rensvaske seg ved å vise til Hue. Det som skjedde der vil bare bli forsmaken til de blodbad og massakrer en må vente seg om USA trekker seg tilbake og FNL overtar makten, påstår propagandaen.

RIS TIL EGEN BAK

Imidlertid har det vist seg at mordskildringene fra Hue er i ferd med å bli ris til amerikanernes egen bak. Flere og flere opplysninger har kommet for dagen, og alle bekrefter at 3000 sivilpersoner ikke falt for FNL's kuler, men ble drept av USA's artilleri-ild, bomber fra amerikanske fly og den 7. flåtes kanoner.

Men først noe om bakgrunnen (se også For Vietnam, nr. 1/1970). FNL erobret

Hue den 31. januar 1968 som ledd i den omfattende Tet-offensiven med kamper i hele Sør-Vietnam. Med unntak av hovedkvarteret for den tredje divisjon ble byen inntatt uten større motstand. Snart vaiet

FNL-flagget fra toppen på citadellet, Vietnams største arkitektoniske kunstskatt. De sør-vietnamesiske troppene var i oppløsning, og bare amerikanerne kunne gjenvinne marionettens tapte terreng.

Oppdraget lød: Driv de røde ut! FNL holdt ut til den 25. februar og trakk seg da ut etter 26 dagers kamp. Amerikanerne utførte sitt oppdrag med grundighet. »Det ble nødvendig å ødelegge hele byen for å redde den», uttalte en amerikansk major. I boka »Ikke bare Song My» av Mark Lane heter det:

... De fikk det til at alle i Hue var Vietcong, og marinekorpset fikk ordre om å rykke inn og tilintetgjøre alt ... De gikk gjennom hvert hus og drepte alle de fikk tak i — og stjal alt de kunne få med seg, især smykker.

... Hue var en fantastisk by — jeg så bilder av den før den ble ødelagt ... Og så tilkalte de B-52-bombeflyene, og de bombet hele byen, jevnet den med jorden, og nå finnes ikke lenger Hue ...

Av byens 145 000 innbyggere var 113 000 blitt hjemløse. Rundt 10 000 sivile ble drept eller hardt såret, ifølge offisielle amerikanske kilder. Reuter rapporterte at 90 prosent av byen ble ødelagt. Og det var alt amerikanernes

verk, et faktum det ikke skulle bli lett å bortforklare. Senere har man forsøkt å skyve skylden over på FNL. De første beskyldninger om »kommunistmassakrer» kom en måned senere. Sivilpersoner ble funnet i massegraver, og de var offer for den »tradisjonelle kommunistpolitikk».

DET AVGJØRENDE BEVIS

Først i november 1969 dukket det »avgjørende bevis» opp. Av noen dokumenter som angivelig var erobret fra Vietcong under Tet-offensiven framgikk det at FNL og nord-vietnamesiske tropper hadde drept mer enn 3000 mennesker i Hue-området. Angrepet på byen var fullstendig vellykket, het det. »Hue var et sted der en reaksjonær ånd hadde regjert i over 10 år. Det tok oss imidlertid bare kort tid å rykke den opp med rota.»

Dokumentenes ekthet kan tilbakevises ved f. eks. Keesing's Contemporary Archives, konservativt og solid. Her heter det (i mai 1968): De fleste av Hues innbyggere var buddhister som i flere år hadde vært fiendtlig innstilt til Saigon-regimet. Opptøyer rettet mot regjeringen hadde ofte hatt en anti-amerikansk karakter.

Videre er det et faktum at FNL ble møtt med glede av befolkningen i Hue. US News and World Report skriver 26/2 1968: »Viljen hos folk på landsbygda og i landsbyene til å hjelpe geriljaen ble snart bevist. I Saigon, Quang Tri og Hue fikk

geriljaen åpenlys hjelp fra bybefolkningen.» Og ifølge nord-vietnamesiske kilder het det: »Om natten til den 30. og 31. januar trengte regionale styrker og geriljaen inn i Hue ved hjelp av folk...» Videre, samme kilde: »Bybefolkningens bidrag må ikke sees bort ifra. Under regnet av bomber bar kvinner, gamle, unge og barn ammunisjon og evakuerte sårede...»

Nettopp fordi et samløst Hue reiste seg til kamp og FNL's kamp måtte identifiseres med folkets kamp, måtte USA gå til det drastiske skritt å utsette hele byen for å få bukt med motstanden. Den amerikanske ledelsen fortalte at »alle i Hue var Vietcong...»

ANDRE BEKREFTELSE

Videre er det påfallende at ingen av de journalistene som oppholdt seg i Hue under kamphandlingen, rapporterte noe om massakrer fra FNL's side, verken da eller siden. Det er først seinere at USA får bruk for myten om Hue, og det er når rapportene om massakrene i Song My ikke lenger kunne forties. Omtrent samtidig med at disse redselsskildringene verserer verden over, rykker AP i Saigon ut med meldingen om dokumentene som »plutselig» var oppdaget og »avslører» at også FNL hadde bedrevet folkemord.

Amerikanske soldater har senere fortalt fra kampene i Hue. En av dem sendte et brev til senator Cranston hvor han fortalte om fire episoder med mord, voldtekt og om et tilfelle der amerikanerne brukte sivile som skjold mot fienden. Soldaten fikk aldri noe svar fra Cranston.

Til og med en tidligere diplomat ved den sør-vietnamesiske ambassaden i Washington protesterte da han så den amerikanske versjonen av Hue-massakren. Han la all skyld på den amerikanske bombingene (se For Vietnam nr. 1/1970).

Wilfred Burchett, ekspert på Sørøst-Asia, skrev i det venstre-orienterte Guardian:

»... 23. april 1968, to måneder etter ødeleggelsen og okkupasjonen av Hue, oppfant Saigon-hæren myten om »Vietcong-massakren» etter at en avdeling for psykologisk krigføring hadde gjort visse arrangementer med likene — og presenterte massegravene som bevis. Den amerikanske ambassaden gransket høytidelig bevismaterialet og »godkjente» det seinere i uka. USA's grufulle massemord i Hue skulle tilskrives Vietcong...»

Seinere har det vist seg at Song My ikke var et enkeltstående tilfelle. USA har til stadighet hatt bruk for Hue-myten: ved avsløringen av massakren i Phong Dien (januar 1968) med 700 drepte, Quang Nam (februar og mars 68) med 738 drepte, Vinh Khanh (mai 68) med 109 drepte, Cam Lo (februar 68) med 300 drepte, Chau Doc (mai 68) med 800 drepte...»

Masseutryddelsen er blitt den eneste strategi som er tilbake for imperialistene når et helt folk reiser seg i krig mot angriperen. »Den eneste gode vietnameser er den døde vietnameser...»

Oljeinteressene i Indo-Kina

Statistikken viser at USA vil i 1980 ha et daglig behov for 3,5 millioner tonn olje. Amerikanske eksperter har uttalt at USA's egne oljefelt blir å regne som et frimerke på en elefantrygg sammenliknet med områdene langs kysten av Sørøst-Asia.

Kan det være noen tvil om hvilken betydning oljen har for de amerikanske »anstrengelser» i Sørøst-Asia?

I sin tid inngikk »president» van Thieu en hemmelig avtale med USA, den såkalte »lov nr. 011-70 om utvinning av olje». Den gir USA-monopoler ubegrensede rettigheter til avgiftsfri boring og utførsel. (Her henvises til artikkelen om vietnamisering i dette nummer). Ikke mindre enn ti amerikanske oljegiganter har drevet sine undersøkelser langs kysten av den indo-kinesiske halvøy siden 1969. Seinere har det kommet seks nye giganter med i konkurransen, pluss ett kanadisk og to japanske. Den franske avisa »Le Monde» hevdet 8. januar i år at disse oljemonopolene har fått direkte forsikring fra USA's regjering om at USA skal holde Indo-Kina, i hvert-fall Sør-Vietnam. Dette lyder svært troverdig, når vi vet at oljeselskapene begynte å investere millioner i Sørøst-Asia umiddelbart etter at president Nixon kunngjorde sin »vietnamisering». Det amerikanske arbeidsgiver-organet »Fortune» opplyste allerede i sitt marsnummer for 1970 at selskaper som Ten-

neco, Standard Oil, Gulf, Continental, Union Oil of California og British Petroleum (BP), hadde investert titalls millioner til oljeleting i disse områdene.

»Le Monde» hevder at krigen i Indo-Kina rett og slett er dirigert av disse monopolene. Britiske og japanske selskaper forsøker så godt de kan å trenge seg fram i konkurransen med USA. Japan er Østens største oljeforbruker og har etablert seg som USA's største og mest bevisste konkurrent om overherredømme i Sørøst-Asia, nå som i mellomkrigstida.

Kjøp Solkom-materiell

Kjøp Ho Chi Minh-plakaten. Trykt i sort. Størrelse 40X60 cm. Pris kr. 3,- pr. stk. Se bestillingslista.

Vietnam Studies nr. 23 handler om folkets frigjøringskamp 1859–1969, om dannelsen av PRR og om de frigjorte områdene. VS nr. 18/19 går på Sør-Vietnam. Folkets kamp mot USA 1954–68 m. m. »Our President Ho Chi Minh» er en biografi satt inn i historisk sammenheng. Det vietnamesiske arbeiderpartiets historie tar for seg bl. a. bakgrunnen for DRV's dannelselse, revolusjonen i 1945 og kampen fram til 1969.

Kjøp den nye Grunnsirkelen om Vietnam. Den er på 4 brev og omhandler: Hvorfor studere og arbeide for Vietnams folk. Vietnams historie. USA-imperialismen. Anti-imperialistisk arbeid i Norge. Pris kr. 4.

Bestill For Vietnams Programhefte. Med FNL's program. PRR's handlingsprogram. Erklæringa fra den indo-kinesiske enhetskonferansen. Solkoms program. En kort artikkel som heter jord og makt. Heftet koster kr. 3.

Bestillingsliste på neste side

Støtt Solkom

Klipp ut Send meg så raskt som mulig pr. postoppkrav:

- ... FNL-oblater a kr. 0,20.
 ... Frigjøringsfondplakat a kr. 1,-.
 ... Ho Chi Minh-plakat a kr. 3,-.
 ... Freedom Singers 1970 a kr. 35,-.
 ... FNL-merker a kr. 1,-.
 ... For Vietnam 1/68 a kr. 1,-.
 ... For Vietnam 2/68 a kr. 1,-.
 ... For Vietnam 3/68 a kr. 1,-.
 ... For Vietnam 4/68 a kr. 1,-.
 ... For Vietnam 2/69 a kr. 1,-.
 ... FV spesialnr. 1/69 a kr. 1,-.
 ... FV spesialnr. 2/69 a kr. 1,-.
 ... For Vietnam 3/69 a kr. 1,50.
 ... For Vietnam 1/70 a kr. 1,50.
 ... For Vietnam 2/70 a kr. 1,50.
 ... For Vietnam 3/70 a kr. 1,50.
 ... For Vietnam 4/70 a kr. 1,50.
 ... For Vietnam 1/71 a kr. 1,50.
 ... Vietnam Studies nr. 23 a kr. 4,-.
 ... Vietnam Studies nr. 18/19 a kr. 4,-.
 ... Vietnam Studies nr. 21 a kr. 4,-.
 ... Grunnsirkel om Vietnam a kr. 4,-.
 ... Programhefte 1971 a kr. 3,-.
 ... Our President Ho Chi Minh a kr. 2,-.
 ... An Outline History of the Vietnam Workers Party a kr. 2,-.

Navn:
 Adresse:

Send bestillingen til Solkom, Boks 558 Sentrum, Oslo 1.

NB! Alle som bestiller må betale porto selv.

Kjøp Frigjøringsfondplakater. Trykt i sort og rødt. Størrelse 20x40 cm. Pris kr. 1,- pr. stk. Se bestillingslista.

Viktige artikler som har stått i tidligere numre av »For Vietnam»:

FV 1/68 »Vårt hat blir til energi» — om oppbyggingen av Republikken Nord-Vietnam.

FV 2/68 Det frie Vietnam — om de frigjorte områder i Sør-Vietnam.

Vietnam og den amerikanske imperialismen av Bo Gustavsson.
 Fra Tet-offensiven i Sør-Vietnam.

FV 3/68 Ny fase i FNL's kamp — etter Tet-offensiven.

FV 4/68 Politiet, rettsvesenet og Vietnam-demonstrantene.
 USA-imperialismen — koloss på leirfotter.

FV 1/69 Norge, NATO og Vietnam

FV 2/69 USA-imperialismen øker sin innflytelse i Norge.

FV 3/69 FNL — ni år i kamp og seier.
 Om enhetsfronten i Vietnam og Norge

USA og Sovjet går sammen mot Sørøst-Asias folk.

FV 2/69 SPESIALNUMMER — om NATO

FV 1/70 Hva skjedde i Hue?
 Thailand — nytt stormsenter
 Japan — en juniorpartner.

Kjøp FNL-merker. Gi til dine kamerater.
 Kr. 1,- pr stk. Se bestillingslista.

FREEDOM SINGERS 70

Sida A:

1. Wall Street
2. Å Sentab å ja
3. Visan om Gunnar Myrdal
4. Vårt Sagoland
5. Rövarvisan
6. Vi sår vårt ris
7. Visan om Ho Chi Minh

Sida B:

1. Befria Södern
2. Bläckfisken
3. Hur ser friheten ut?
4. Visa om Olof Palme
5. Kafferepet
6. En liten quisling
7. Richard Dollarhjärta
8. CIA-visan

Ny FREEDOM SINGERS 1970. LP-plate med anti-imperialistiske sanger. Til salgs for kr. 35,- pr. stk. Se bestillingslista.

FV 2/70 Når Nixon utvider krigen, »beklager» Borten og samtykker.
 USA invaderer Kambodsja (flere artikler)
 USA-imperialismens folkemord — en dokumentasjon
 Imperialisme betyr krig — om imperialismen.

FV 3/70 Hva er Saigon-juntaen? (flere artikler)
 Norge og Saigon-juntaen (flere artikler)
 Beredskapslovene
 Hvem kjemper i Kambodsja?

Kjøp tidligere numre av For Vietnam.
 Se bestillingsliste.

Fortsatt fra side 2....

en kasteball eller et redskap for de politiske partier og organisasjoner. Vi vil samtidig understreke at aktivistprinsippet ikke er noe hinder for å trekke andre med i arbeidet. Vår grunnholdning er å forene alle krefter som støtter de indo-kinesiske folks nasjonale frigjøring og kampen mot USA-imperialismen.

Med bakgrunn i denne grunnleggende enighet om innholdet i og organisasjonsformen for arbeidet for de indo-kinesiske folks frigjøringskamp vil sentralstyret i SF's Ungdom

— arbeide for å få sine medlemmer til å gå inn i de lokale FNL-grupper, danne FNL-grupper og ellers støtte Solidaritetskomiteens arbeid.

Likeledes vil landsstyret i Solidaritetskomiteen for Vietnam

— se det som en viktig oppgave å få med medlemmer av SF's Ungdom på alle plan i Solidaritetskomiteens arbeid. Styrene vil gjensidig holde hverandre orientert om planer og endringer i solidaritetsarbeidet.

Arne Nygårdsmoen (SFU)
 Dag Nicolaysen (Solkom)

SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM

Solidaritetskomiteen for Vietnam ble stifta i 1965 for å få organisert arbeidet til støtte for Vietnams folk. På landsmøtet i 1967 ble det slått fast at det var enkeltmedlemmene, aktivistene, som skulle bestemme den politiske linja. Solkom skulle ikke være noen byråkratisk og tungrodd organisasjon som ble hemma av partitaktiske hensyn i de organisasjonene som var med.

Nødvendigheten av å bryte med ei holdningsløs »fred for enhver pris» linje og å gå over til ei klar anti-imperialistisk linje ble også fastslått.

MEDLEMSKAP I SOLKOM

Medlemskap i Solkom betyr at en slutter seg til de 4 hovedparolene:

1. USA ut av Vietnam!
2. Støtt Vietnams folk på dets egne vilkår!
3. Bekjemp USA-imperialismen!
4. NATO ut av Norge!

På Solkoms landsmøte i juni i år ble det vedtatt et nytt program for fronten. Landsmøte avholdes hvert år. Landsmøtorepresentantene som kommer fra hele landet, velger et landsstyre som er samla i Oslo. Dets oppgave er å lede Solkom fram til neste landsmøte. I juni 1970 hadde Solkom lokale grupper og kontakter 67 steder.

FOR VIETNAM

For Vietnam er Solkoms eksterne organ. Bladet inne-

holder artikler om utviklinga i Vietnam, den anti-imperialistiske kampen andre steder, artikler om imperialismen og stoff fra de anti-imperialistiske hendingene i Norge. Salget av For Vietnam betyr også ei økonomisk støtte til Vietnam-arbeidet i Norge. Opplaget er omlag 15 000. Tegn abonnement på pg. 20 83 13. Det koster kr. 15 pr. år.

FRIGJØRINGSFONDET

Solkom har to viktige oppgaver: å gi politisk og økonomisk støtte til Vietnams folk. Skal en gi helhjertet materiell støtte i Norge, er det ved å gi bidrag til Frigjøringsfondet. Derfra går pengene til PRR uavkorta og uten vilkår. De overføres til PRR's informasjonskontor. Under Vietnamuka i april ble en representant for PRR overrakt 50 000 kroner fra Frigjøringsfondet. Støtt Vietnams folk på dets egne vilkår – Frigjøringsfondet pg. 20 50 32, Boks 558, Sentrum, Oslo 1.

ANDRE AKTIVITETER

De lokale FNL-gruppene driver studiesirkler om Vietnam. De arrangerer møter, sprer løpesedler, plakater, brev og jakkemerker. Solkom sentralt har også ei teatergruppe, filmer og blad fra Vietnam på engelsk. Den som vil vite mer om Solkom kan skrive inn og få vår presentasjonsbrosjyre eller henvende seg til den som er kontakt på hjemstedet. Solidaritetskomiteen for Vietnam, boks 558, Oslo Sentrum, tlf. 20 76 84, pg. 20 29 81.

Gå med i Vietnam-arbeidet

ANDEBU
Karin Abrahamsen
Bårgunrød, Høyfjord.

ARENDAL
Gunnar Danielsen
Hulvn. 13
4800 Arendal

BERGEN
FNL-gruppene i Bergen
Boks 2827
5000 Bergen

BJUGN/ØRLANDET
Halvard Gormo
Fosen gymnas
7160 Bjugn

BÆRUM
Lisbeth Hansen
Brogndraget 16
1347 Hasle

DOKKA
Kari Blien
c/o Harald Ødegården
Hensrudfeltet

DRAMMEN
Drammen FNL
Boks 1541
3001 Drammen

DROBAK
Morten Larsen
Sørenskriver Ellefsens vei 5
1440 Drobak

FARSTAD
Terje Grytten
Hustad Leir
6444 Farstad

FARSUND
Geir Bugge Olsen
Kjørrefjord

FAUSKE
Jon Midtgård
8275 Storjord i Tysfjord

FLORØ
Magnar Falkenstein
Boks 754 Havnesen
6900 Florø

FREDRIKSTAD
Fredrikstad FNL-gruppe
Glemmengt. 1
1600 Fredrikstad

GUDBRANDSDALEN
Trine Ellefsen
Vinstra Gymnas
2640 Vinstra

GJØVIK
Arne H. Rolijordet
Boks 133
2801 Gjøvik

HALDEN
Regi Hansen
Alfheimvn. 5
1750 Halden

HAMAR
May-Britt Rønning
Boks 269
2300 Hamar

HARSTAD
Tore Hoel
Boks 371
9400 Harstad

HAUGESUND
Knut Jarl Rodje
4265 Håvik

HORTEN
Tore Hagen
Bomjordet 6
3190 Horten

HONNINGSVÅG
Geir Gabrielsen
Prestbakkn. 5
9750 Honningsvåg

HØYANGER
Bjørn Vike
5900 Høyanger

KONGSBERG
Veslemøy Fjerdingsstad
Masovvn. 18
3600 Kongsberg

KRAGERØ
Ole Andre Engrav
3768 Vadfoss.

KRISTIANSAND S
Egil Engeland
Rådhusgt. 36
4600 Kristiansand S

KRISTIANSUND N
Geir M. Fredriksen
Ulrik Olsens vei 29
6500 Kristiansund N

LILLEHAMMER
Trygve Sivertsen
A. Sandvigsgt. 52 D
2600 Lillehammer

LILLESTRØM
Bente Lovås
Nesgt. 24
2000 Lillestrøm

MODUM
Rolf Sundet
3340 Åmot, Modum

MOLDE
Tor A. Høstmark
Laugmyrn. 13
6400 Molde

MOSJØEN
Harald Mortensen
8662 Halsøy

MOSS
Jan Villadsen
Rønningen 10
1500 Moss

NESNA
Karl Kverneland
Nesna off. Lærerskole
8700 Nesna

OSLO
FNL-gruppene i Oslo
Boks 558 Sentrum, Oslo 1

OPPEGÅRD
Eyolf Brodal
Korgvn. 14
1412 Sofiemyr

PORSGRUNN
Inger J. Lovaas
Lovsjo terrasse 16
3940 Heistad

RANA
Guri Altnarskjær
Sentralbiblioteket
8600 Mo

ROA
Stein Buan
2740 Roa

RØROS
Rune Vintervold
Ellensveita
7460 Røros

SANDEFJORD
Vidar Gottenborg
Skirinnal Folkehøgskole
3200 Sandefjord

SANDNESSJØEN
Frank Marstokk
c/o Gunnar Nilsen
Sjøberggt. 24
8800 Sandnessjøen

SARPSBORG
Josef Jørgensen
St. Marietgt. 5
1700 Sarpsborg

SKIEN
Skien FNL
Boks 335
3701 Skien

SOGNDAL
Jan-Erik Eide
Hybelhuset
5800 Sogndal

STAVANGER
Stavanger FNL-gruppe
Skagen 35

STEINKJER
Dag Olav Bæverfjord
Einar Solstads vei 42
7700 Steinkjer

STORD
Jostein Grov
Stord gymnas
5400 Stord

STYRKESNES
Nikolai Alstadseter
8222 Styrkesnes

SVOLVÆR
Kåre Andresen
c/o Aslaug Krystad
Sivert Nilsens gt.
8300 Svolvær

TINGVOLL
Kjetil Rørstad
Tingvoll gymnas
6630 Tingvoll

TROMSØ
Ellen Østgård
Holt
9000 Tromsø

TRONDHEIM
Trondheim FNL-grupper
Boks 2844
7000 Trondheim

VAKSDAL
Kai Ove Hatlestad
Boks 19
5273 Stanghelle

VALEN
Henning Bøgh
5451 Valen

VARDØ
Torbjørn Martinsen
Boks 86
9950 Vardø

VOLDA
Nils Arve Engeseth
Volda gymnas
6101 Volda

VOSS
Brit Hjeltnes
Voss gymnas
5700 Voss

VÅGSBYGD
Astri Holm
Agder folkehøgskole
4620 Vågsbygd

ØYSTESE
Geir Skaala
Øystese gymnas
5610 Øystese

ÅLVIK
Henrik Ramstad
5614 Ålvik

for vietnam

For Vietnam utgis av Solidaritetskomiteen for Vietnam. Et årsabonnement koster kr. 15,-, og kan betales inn over postgiro nr. 20 83 13. Merk talongen hva beløpet gjelder. Abonnementet gjelder også andre trykksaker som Solidaritetskomiteen gir ut.

Red. og ansv. utgiver: R. Mikkelsen.
Redaksjonens adresse: For Vietnam, Boks 558 Sentrum, Oslo 1.

INNHold:

	side
Leder.....	4
Nixon-doktrinen.....	6
Dollaren i krise.....	8
Vietnamiseringa.....	10
Laos - Nixons nye mageknip.....	12
Invasjon i Nord-Vietnam ?	13
Felles kamp er folkenes svar	14
Økende motstand i byene	15
Ein optimistisk kvardag	16
Hvem frykter hvem - Novelle	18
Sørøst-Asia og norsk kapital	21
Laos-demonstrasjonen	22
Skolebøkene	24
FNL-arbeidet i Halden	25
Ny FNL-gruppe i Sandefjord	26
Amerikanske krigsfanger	28
Hue-massakren	29
Oljeinteressene i Indo-Kina	30
Salgsside	

**Støtt Vietnams folk
på dets
egne vilkår**

Frigjøringsfondet

pg 20 50 32

BOKS 558, SENTRUM, OSLO 1.